

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
М. SZPUNAR
представено на 11 януари 2024 година¹

Дела C-662/22—C-667/22

Airbnb Ireland UC (C-662/22)

Expedia Inc. (C-663/22)

Google Ireland Limited (C-664/22)

Amazon Services Europe Sàrl (C-665/22 и C-667/22)

Eg Vacation Rentals Ireland Limited (C-666/22)

срещу

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

(Преюдициални запитвания, отправени от Tribunale amministrativo regionale per il Lazio
(Регионален административен съд Лацио, Италия)

„Преюдициално запитване — Регламент (ЕС) 2019/1150 — Директива 2000/31/ЕО —
Член 3 — Технически регламенти относно услугите на информационното общество —
Национална правна уредба, с която на доставчиците на посреднически онлайн услуги и на
онлайн търсачки се налага задължение за вписване в регистър на комуникационните
оператори и за заплащане на парична вноска“

Съдържание

I.	Въведение	4
II.	Правна уредба	5
A.	Правото на Съюза	5
1.	Регламент 2019/1150	5
2.	Директива 2015/1535	6
3.	Директива 2000/31	7

¹ Език на оригиналния текст: френски.

4. Директива 2006/123	8
Б. Италианското право	9
1. Закон № 249/1997 и внесените в него изменения със Закон № 178/2020, както и Решение № 666/2008 и внесените в него изменения с Решение № 200/2021	10
2. Решение на председателя на AGCOM № 14/2021	12
3. Решение № 397/2013 и внесените в него изменения с Решение № 161/2021	12
III. Фактичката обстановка по споровете в главното производство и преюдициалните въпроси	13
А. Съединени дела C-662/22 и C-667/22	13
Б. Съединени дела C-664/22 и C-666/22	15
В. Дело C-663/22	18
Г. Дело C-665/22	19
IV. Производствата пред Съда	21
V. Анализ	21
А. По допустимостта	23
1. По дело C-663/22	23
2. По дело C-665/22	24
Б. По Регламент 2019/1150	24
1. Прилагането на регламент	25
2. Регламент 2019/1150 и неговата цел	26
3. Събирането на информация и прилагането на Регламент 2019/1150	29
4. Съображения	30
5. Допълнителни бележки	31
В. По свободното предоставяне на услуги с оглед на член 56 ДФЕС и на Директиви 2000/31 и 2006/123	32
1. По Директива 2000/31	33
а) Предварителни бележки по преюдициалните въпроси във връзка със свободното предоставяне на услуги	33
б) Изискванията, които спадат към координираната област	34

1) Излагане на проблема	34
2) Общи бележки по обхвата на координираната област	35
3) Съображения	37
в) Ограничението на свободното движение на услуги	38
1) Неприложимостта на течението в съдебната практика във връзка с член 56 ДФЕС	38
2) Ограничение на свободното движение на услуги на информационното общество в светлината на съдебната практика	39
3) Съдебна практика относно свободното предоставяне на услуги	40
г) Материалноправните изисквания, предвидени в член 3, параграф 4 от Директива 2000/31	41
1) Естеството на мерките за дерогиране	42
2) Целта на разглежданите национални мерки	43
3) Мярка, предприета срещу услуга, която действително е в ущърб на една от целите, посочени в член 3, параграф 4, буква а), подточка i) от Директива 2000/31, или представлява риск за накърняването на тези цели	44
4) Пропорционалност	44
д) Предварително заключение	45
2. По Директива 2006/123	45
3. По член 56 ДФЕС	46
4. По отражението на Регламент 2019/1150	46
Заключение	47
Г. По предвидените в Директиви 2000/31 и 2015/1535 задължения за предварително уведомяване за националните мерки	48
1. Предварителни бележки относно релевантността на преюдициалните въпроси	48
2. Излагане на проблема	48
3. Задължението за уведомяване от гледна точка на Директива 2000/31	49
4. Задължението за уведомяване от гледна точка на Директива 2015/1535	50
VI. Заключение	52

I. Въведение

1. Преюдициалните въпроси, поставени по делата, предмет на разглеждане в настоящото заключение, се отнасят до тълкуването на Регламент (ЕС) 2019/1150² и на Директиви 2000/31/ЕО³, 2006/123/ЕО⁴ и (ЕС) 2015/1535⁵. В основата на тези въпроси е оспорването от страна на доставчиците на посреднически онлайн услуги и онлайн търсачки (наричани по-нататък „доставчиците на онлайн услуги“) на правната уредба, приета от Италианската република, с която по-специално им е наложено задължението да се вписват в регистър и да предоставят информация относно структурата си и икономическото си положение.

2. Посочените въпроси са повод за Съда, от една страна, да се произнесе за първи път относно тълкуването на Регламент 2019/1150 и относно свободата на действие, с която държавите членки разполагат при прилагането му.

3. От друга страна, те позволяват на Съда да уточни дали правото на Съюза допуска национална правна уредба, с която държава членка прилага спорните задължения по отношение на доставчиците, установени в държави членки, различни от тези по тяхното място на установяване. Преди да премина към по-нататъшното си изложение, бих искал да отбележа, че с член 3 от Директива 2000/31 се въвежда механизъм, който не допуска прилагането на тези задължения за такива доставчици.

4. Несъмнено би могло да се поддържа, че създаденият с член 3 от Директива 2000/31 механизъм предоставя особено широка защита на установените в Съюза доставчици на услуги на информационното общество срещу мерките, приети от държавите членки, различни от тази, в която те са установени. Считам обаче, че при приемането на тази директива, която е в крак с времето си, намерението на законодателя на Съюза е било да въведе основен режим, който защитава по специфичен начин свободното движение на услугите на информационното общество в рамките на Съюза.

5. С оглед на това целта на Директива 2000/31 е предвидените в Договора разрешения да се приспособят към предизвикателствата, породени от развитието на интернет. Същевременно тази директива служи за отправна точка за развитието на правото на Съюза в областта на онлайн услугите⁶. Ако е необходимо, законодателят може, и дори

² Регламент на Европейския парламент и на Съвета от 20 юни 2019 година за насърчаване на справедливост и прозрачност за бизнес ползвателите на посреднически онлайн услуги (ОВ L 186, 2019 г., стр. 57).

³ Директива на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар (Директива за електронната търговия) (ОВ L 178, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 29, стр. 257).

⁴ Директива на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година относно услугите на вътрешния пазар (ОВ L 376, 2006 г., стр. 36; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 58, стр. 50).

⁵ Директива на Европейския парламент и на Съвета от 9 септември 2015 година установяваща процедура за предоставянето на информация в сферата на техническите регламенти и правила относно услугите на информационното общество (ОВ L 241, 2015 г., стр. 1).

⁶ Вж. съображение 21 от Директива 2000/31, в което се посочва, че тя „не засяга бъдещата хармонизация в Общността по отношение на услугите на информационното общество и бъдещото законодателство, прието на национално ниво в съответствие със законодателството на Общността“.

трябва, да се намеси и да въведе хармонизирани разрешения, съобразени със социално-икономическата действителност⁷. Такава намеса е имало през годините⁸ и Digital Services Act⁹ е отличен неотдавнашен пример за това.

6. Освен това икономическото естество на информацията, която доставчиците на онлайн услуги трябва да предоставят по силата на разглежданите задължения, може да наведе на мисълта, че тя е от полза, за да се провери дали тези доставчици изпълняват данъчните си задължения. Създаденият с член 3 от Директива 2000/31 механизъм обаче не е приложим в областта на данъчните въпроси¹⁰. От гледна точка на правото на Съюза законосъобразността на мерките, изключени от приложното поле на тази директива, би трябвало да се разглежда с оглед на член 56 ДФЕС¹¹. Нито запитващата юрисдикция, нито италианското правителство обаче твърдят, че разглежданите задължения са свързани с необходимостта да се гарантира изпълнението на данъчни задължения.

II. Правна уредба

A. Правото на Съюза

1. Регламент 2019/1150

7. Член 15 от Регламент 2019/1150, озаглавен „Прилагане“, гласи:

„1. Всяка държава членка гарантира адекватното и ефективно прилагане на настоящия регламент.

2. Държавите членки установяват правилата, с които се определят мерките, приложими при нарушаване на настоящия регламент, и гарантират тяхното прилагане. Предвидените мерки са ефективни, пропорционални и възпиращи“.

8. Член 16 от този регламент, озаглавен „Мониторинг“, предвижда:

„[Европейската] [к]омисия[...], в тясно сътрудничество с държавите членки, следи отблизо въздействието на настоящия регламент върху взаимоотношенията между посредническите онлайн услуги и техните бизнес ползватели и между онлайн търсачките и ползвателите на корпоративни уебсайтове. За тази цел Комисията събира съответната информация, за да наблюдава промените в тези взаимоотношения, включително чрез извършване на необходимите проучвания. Държавите членки подпомагат Комисията, като предоставят,

⁷ Очевидно по-специално при тълкуването на Договора Съдът също не пренебрегва социално-икономическата действителност (вж. заключението ми по съединени дела X и Visser (C-360/15 и C-31/16, EU:C:2017:397, т. 1—5). В дадена хармонизирана област обаче е по-трудно да се взема предвид тази действителност във всеки отделен случай, и намесата на европейския законодател е още по-необходима.

⁸ Вж. като пример Директива 2011/93/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно борбата със сексуалното насилие и със сексуалната експлоатация на деца, както и с детската порнография и за замяна на Рамково решение 2004/68/ПВР на Съвета (ОВ L 335, 2011 г., стр. 1 и поправка в ОВ L 18, 2012 г., стр. 7) и Регламент (ЕС) 2021/784 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2021 година относно справянето с разпространението на терористично съдържание онлайн (ОВ L 172, 2021 г., стр. 79).

⁹ Регламент (ЕС) 2022/2065 на Европейския парламент и на Съвета от 19 октомври 2022 година относно единния пазар на цифрови услуги и за изменение на Директива 2000/31/ЕО (Акт за цифровите услуги) (ОВ L 277, 2022 г., стр. 1).

¹⁰ Вж. член 1, параграф 5, буква а) от Директива 2000/31.

¹¹ Вж. решение от 22 декември 2022 г., Airbnb Ireland и Airbnb Payments UK (C-83/21, EU:C:2022:1018, т. 38).

при поискване, цялата необходима информация, която са събрали, включително във връзка с конкретни случаи. За целите на настоящия член и на член 18 Комисията може да се стреми да събира информация от доставчиците на посреднически онлайн услуги“.

2. Директива 2015/1535

9. Съгласно член 1, параграф 1 от Директива 2015/1535:

„За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

[...]

б) „услуга“ означава каквато и да е услуга на информационното общество, тоест, каквато и да е услуга, нормално предоставяна срещу възнаграждение, от разстояние, чрез електронно средство и по индивидуална молба на получателя на услугите.

[...]

д) „правило за услуги“ означава изискване от общ характер, свързано с предприемането и упражняването на дейности за услуги според значението на буква б), и по-специално разпоредби относно доставчиците на услуги, услугите и получателите на услугите, като се изключат всякакви правила, които не са специално насочени към услугите, определени в тази точка.

[...]

е) „технически регламент“ означава техническа спецификация и други изисквания или правила за услуги, включващи съответни административни разпоредби, спазването на които е задължително, юридически или фактически, в случаите на маркетинг, предоставяне на услуги, установяване на оператор за услуги или използване в държава членка или в голяма част от нея, както и законовите, подзаконовите или административните разпоредби на държавите членки, с изключение на тези, предвидени в член 7, забраняващи производството, вноса, маркетинга или използването на един продукт или забраняващи предоставянето или използването на услуга или установяването на доставчик на услуги.

[...]“.

10. Член 5, параграф 1, първа алинея от тази директива предвижда:

„При условията, предмет на член 7, държавите членки незабавно предоставят на Комисията всички проекти на технически регламенти, с изключение, когато те само транспонират пълния текст на международен или европейски стандарт, в който случай информацията относно съответния стандарт е достатъчна; те също така предоставят на Комисията изявление за причините, които налагат приемането на такъв технически регламент, когато това не е разяснено в проекта“.

11. Съгласно член 7, параграф 1 от посочената директива:

„Членове 5 и 6 не се прилагат за законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите членки или доброволните споразумения, посредством които държавите членки:

а) се съобразяват със задължителните актове на Съюза, които водят до приемане на технически спецификации или правила за услуги;

[...]“.

3. Директива 2000/31

12. Директива 2000/31 определя в член 2, буква а) от нея понятието „услуги на информационното общество“, като препраща към член 1, параграф 1 от Директива 2015/1535¹².

13. В член 2, буква з) от Директива 2000/31 „координирана[та] област“ се определя като „изисквания, предвидени в правните системи на държавите членки, приложими към доставчиците на услуги на информационното общество или услуги на информационното общество, независимо дали са от общ характер или специално предназначени за тях“.

14. Член 3 от тази директива, озаглавен „Вътрешен пазар“, гласи следното:

„1. Всяка държава членка гарантира, че услугите на информационното общество, които се предоставят от доставчика на услуги, който е установен на нейна територия, съответстват на националните разпоредби на съответната държава членка, които са част от координираната област.

2. Държавите членки не могат, по причини, свързани с координираната област, да ограничават свободата на предоставяне на услуги на информационното общество от друга държава членка.

3. Параграфи 1 и 2 не се прилагат за областите, посочени в приложението.

4. Държавите членки [...] могат да предприемат мерки за дерогиране от параграф 2 по отношение на дадена услуга на информационното общество, ако са изпълнени следните условия:

а) мерките трябва да бъдат:

і) необходими поради една от следните причини:

¹² В редакцията ѝ преди влизането в сила на Директива 2015/1535, в член 2, буква а) от Директива 2000/31 „услуги[те] на информационното общество“ са определени като „услуги по смисъла на член 1, [първа алинея, точка] 2 от Директива [98/34/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 22 юни 1998 година, установяваща процедура за предоставянето на информация в сферата на техническите стандарти и регламенти и правила относно услугите на информационното общество (ОВ L 204, 1998 г., стр. 37; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 23, стр. 207), изменена с Директива 98/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 юли 1998 г. (ОВ L 217, 1998 г., стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 23, стр. 282) (наричана по-нататък „Директива 98/34“)“. След влизането в сила на Директива 2015/1535 това трябва да се разглежда като препращане към член 1, параграф 1, буква б) от нея.

- обществен ред, по-специално предотвратяване, разследване, разкриване и съдебно преследване на престъпления, включително защита на непълнолетните и борбата срещу подстрекаване към омраза на расова, сексуална, религиозна основа или на основа националност, и накърняване на човешкото достойнство на отделни лица,

[...]

- ii) предприети срещу услуга на информационното общество, която е в ущърб на целите, посочени в i)[,] или ко[я]то представлява[...] сериозен риск за накърняването на тези цели;

- iii) пропорционални на тези цели;

- б) преди да се предприемат посочените мерки и без да се засягат съдебните процедури, включително предварителните процесуални действия, извършвани в рамките на следствието, държавата членка е:

- помолила държавата членка, посочена в параграф 1, да предприеме мерки, и последната не е предприела такива или предприетите мерки са били недостатъчни,
- нотифицирала Комисията и държавата членка, посочена в параграф 1, за намерението [си] да предприеме такива мерки.

5. Държавите членки могат, при спешност, да дерогират условията, предвидени в параграф 4, буква б). В такива случаи мерките се съобщават в най-кратък срок на Комисията и на държавата членка, посочена в параграф 1, като се изтъкват причините, поради които държавата членка счита, че случаят е спешен.

6. Без да се засяга възможността на държавата членка да взема и прилага въпросните мерки, Комисията проучва съвместимостта на съобщените мерки със законодателството на Общността в най-кратки срокове; когато се направи изводът, че съответната мярка е несъвместима с правото на Общността, Комисията се обръща с молба към съответната държава членка да се въздържа от предприемането на предвидените мерки или спешно да спре прилагането им“.

4. Директива 2006/123

15. Член 16 от Директива 2006/123, озаглавен „Свобода да се предоставят услуги“, предвижда:

„1. Държавите членки съблюдават правото на доставчиците да предоставят услуги в държава членка, различна от тази, в която са установени.

[...]

Държавите членки не поставят достъпа до или упражняването на дейност по предоставянето на услуга на тяхна територия, в зависимост от изпълнението на всякакви изисквания, които не са съобразени със следните принципи:

- а) недискриминация: изискването не може да дискриминира нито пряко, нито непряко на основание националност, а по отношение на юридическите лица, с оглед на държавата членка, в която са установени;
 - б) необходимост: изискването трябва да бъде оправдано по съображения, свързани с обществен[ред], обществена сигурност, обществено здраве или опазване на околната среда;
 - в) пропорционалност: изискванията трябва да са подходящи за постигане на преследваната цел и не трябва да надхвърлят необходимото за нейното постигане.
2. Държавите членки не могат да ограничават свободата да се предоставят услуги, в случай на доставчик, установен в друга държава членка[,] като налагат някое от следните изисквания:

[...]

- б) задължение за доставчика да получи разрешение от техните компетентни органи, включително вписване в регистър [...];

[...]“.

Б. Италианското право

16. В италианския правен ред мерките за прилагане на Регламент 2019/1150 — а именно по-специално Решение № 14/2021¹³ и Решение № 200/2021¹⁴, както вероятно и Решение № 161/2021¹⁵ — са приети на основание член 1, параграфи 515—517 от Legge n. 178 — Bilancio di previsione dello Stato per l'anno finanziario 2021 e bilancio pluriennale per il triennio 2021-2023 (Закон № 178 от 30 декември 2020 г. за държавния проектобюджет за финансовата 2021 г. и за многогодишния бюджет за тригодишния период 2021—2023 г.)¹⁶ (наричан по-нататък „Закон № 178/2020“), с който се изменя Legge n. 249 — « Istituzione dell'Autorita' per le garanzie nelle comunicazioni e norme sui sistemi delle telecomunicazioni e radiotelevisivo » (Закон № 249/1997 за създаване на орган за гарантиране на съобщенията и на норми за телекомуникационните и радио-телевизионните системи)¹⁷ (наричан по-нататък „Закон № 249/1997“), с който се създава AGCOM.

¹³ Provvedimento presidenziale n. 14/21/PRES, recante « Misura e modalità di versamento del contributo dovuto all'[Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM)] per l'anno 2021 dai soggetti che operano nel settore dei servizi di intermediazione online e dei motori di ricerca online » (Решение на президента № 14/21/PRES относно „Размера и реда и условията за заплащане на вноската, дължима на [Органа за гарантиране на съобщенията (AGCOM)] за 2021 година от лицата, осъществяващи дейност в сектора на посредническите онлайн услуги и на онлайн търсачките“) от 5 ноември 2021 г. (GURI, бр. 304 от 23 декември 2021 г., наричано по-нататък „Решение № 14/2021“), ратифицирано от AGCOM с Delibera n. 368/21/CONS (решение № 368/21/CONS).

¹⁴ Delibera n. 200/21/CONS — Modifiche alla delibera n. 666/08/CONS recante « regolamento per la tenuta del [ROC] » a seguito dell'entrata in vigore della legge 30 dicembre 2020, n. 178, recante Bilancio di previsione dello Stato per l'anno finanziario 2021 e bilancio pluriennale per il triennio 2021-2023 (Решение № 200/21/CONS за изменение на Решение № 666/08/CONS вследствие влизане в сила на Закон № 178/2020) (наричано по-нататък „Решение № 200/2021“).

¹⁵ Delibera n. 161/21/CONS. Modifiche alla delibera n. 397/13 (Решение № 161/21/CONS за изменение на Решение № 397/13) (наричано по-нататък „Решение № 161/2021“).

¹⁶ Редовна притурка към GURI, бр. 322 от 30 декември 2020 г.

¹⁷ Редовна притурка към GURI, бр. 169 от 25 август 1997 г.

1. Закон № 249/1997 и внесените в него изменения със Закон № 178/2020, както и Решение № 666/2008 и внесените в него изменения с Решение № 200/2021¹⁸

17. Член 1, параграф 6 от Закон № 249/1997 е изменен с член 1, параграф 515 от Закон № 178/2020, в който се предвижда:

„За насърчаване на справедливостта и прозрачността за бизнес ползвателите на посреднически онлайн услуги, включително чрез приемането на насоки, насърчаването на изготвянето на кодекси за поведение и събирането на съответна информация, член 1 от Закон [№ 249/1997] се изменя по следния начин:

а) в параграф 6:

[...]

2) в буква с), [...] се добавя следният [текст]:

„14-bis [Съветът на AGCOM] следи за правилното и ефективно прилагане на Регламент [2019/1150], по-специално чрез приемането на насоки, насърчаването на изготвянето на кодекси за поведение и събирането на съответна информация“;

[...]“.

18. С разпоредбите от Закон № 178/2020 на доставчиците, предлагащи онлайн услуги в Италия, макар да не са установени на територията на тази държава членка, се налагат някои задължения, а именно по-специално, на първо място, задължението за вписване в Registro degli operatori di comunicazione (регистър на комуникационните оператори, наричан по-нататък „РКО“) и на второ място, задължението за заплащане на годишна вноска на AGCOM.

19. Така, на първо място, що се отнася до задължението за вписване в РКО, на 26 ноември 2008 г. AGCOM приема Delibera n. 666/08/CONS, Regolamentoo per l'organizzazione e la tenuta del [ROC] (Решение № 666/08/CONS, Правилник за организация и водене на [РКО])¹⁹ (наричано по-нататък „Решение № 666/2008“). В член 2 от Приложение А към Решение № 666/2008 са изброени категориите образувания, които са длъжни да се впишат в РКО.

20. На 17 юни 2021 г. AGCOM приема Решение № 200/2021. С това решение AGCOM изменя Приложение А към Решение № 666/2008, като включва в списъка с категориите на подлежащите на вписване в РКО образувания доставчиците на онлайн услуги, както са определени в Регламент 2019/1150, които, макар да не са установени или да пребивават на националната територия, предоставят или предлагат доставката на такива услуги на бизнес ползвателите, които са установени или пребивават в Италия. AGCOM изменя също и Приложение В към Решение № 666/2008, като разпростира по отношение на доставчиците на онлайн услуги задължението при подаване на молбата си за вписване в РКО да представят декларации за дружествената структура и за осъществяваната дейност, както и задължението да представят последващи годишни декларации.

¹⁸ В тази си част правната уредба е релевантна за съединени дела C-662/22 и C-667/22, съединени дела C-664/22 и C-666/22, както и за дела C-663/22 и C-665/22, доколкото се отнася до Закон № 178/2020.

¹⁹ GURI, бр. 25 от 31 януари 2009 г.

21. В Решение № 666/2008 се предвижда, че вписването в РКО е обусловено от спазването на процедурни изисквания и изисквания за предоставяне на информация. Така доставчиците на онлайн услуги трябва по-специално да съберат и след това да предоставят на AGCOM редица сведения относно своята дружествена структура, да уведомяват AGCOM в строго определен срок (30 дни) за всяка промяна в контрола и собствеността, дори за всяко прехвърляне на 10 % или повече (или на 2 % за дружествата, чиито акции се търгуват на регулиран пазар) от акциите си²⁰, да представят на AGCOM годишни уведомления и да го информират във всеки момент за всяко изменение в предоставената информация²¹. Освен това запитващата юрисдикция посочва, че според нея на вписаните в РКО дружества е забранено „да получават пряко или чрез други, контролирани от тях или свързани с тях образувания [...] приходи, надвишаващи 20 % от общите приходи, реализирани в Интегрираната комуникационна система“²².

22. Доставчиците на онлайн услуги, които не изпълнят тези задължения, подлежат на санкции, които запитващата юрисдикция квалифицира като „значителни“. Макар тази юрисдикция да не предоставя подробна информация в това отношение, следва да се отбележи, че в такъв случай се прилагат санкциите, предвидени в член 1, параграфи 29—32 от Закон № 249/1997²³. Тези санкции включват глоби, а в някои случаи — спиране на дейността на доставчика на услуги в Италия и дори наказателни санкции. AGCOM може да разпорежи и доставчик да бъде вписан служебно в РКО.

23. На второ място, що се отнася до задължението за заплащане на годишна вноска на AGCOM, член 1, параграф 517 от Закон № 178/2020 предвижда „за покриване в пълен размер на административните разходи, свързани с изпълнение на функциите по регулация, надзор, уреждане на спорове и налагане на санкции, възложени на [AGCOM] със закона в посочените в параграф 515 области“, добавянето в член 1 от Legge n. 266 — Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 2006) (Закон № 266 от 23 декември 2005 г. за приемане на разпоредби за формиране на годишния и многогодишния държавен бюджет (Закон за бюджета за 2006 г.)²⁴ (наричан по-нататък „Закон № 266/2005“) на следния параграф: „66 bis. При първото прилагане за 2021 г. вноската, дължима от доставчиците на онлайн услуги, посочени в член 1, параграф 6, буква а), точка 5 от Закон № 249/1997, е в размер на 1,5 % от приходите, получени на националната територия, дори ако те са осчетоводени в баланса на дружествата със седалища в чужбина, и са свързани със стойността на печалбата, заведена в баланса за предходната счетоводна година, или за образуванията, които нямат задължение да изготвят този баланс, от съответните позиции от други счетоводни записвания, удостоверяващи общата стойност на печалбата. За следващите години съгласно параграф 65 [AGCOM] може да приеме евентуални промени в размера и условията за заплащане на вноската в рамките на 2 % от оценените в съответствие с предходното изречение приходи“.

²⁰ Вж. членове 8 и 9 от Приложение А към Решение № 666/2008.

²¹ Вж. приложение В и членове 10 и 11 от Приложение А към Решение № 666/2008.

²² По относимостта на тази забрана за настоящото заключение вж. бележка под линия 27.

²³ Вж. Приложение А към Решение № 666/2008, и по-точно член 8, параграф 5 и член 9, параграф 7 от него.

²⁴ Редовна притурка към GURI, бр. 211 от 29 декември 2005 г.

2. Решение на председателя на AGCOM № 14/2021

24. В Решение № 14/2021²⁵ се уточняват размерът на вноската по член 1, параграф 66 bis от Закон № 266/2005 и условията за нейното заплащане от доставчиците на онлайн услуги.

3. Решение № 397/2013 и внесените в него изменения с Решение № 161/2021

25. На 25 юни 2013 г. AGCOM приема Delibera n. 397/13/CONS, Informativa economica di sistema (Решение № 397/13/CONS, икономическа справка за системата) (наричано по-нататък „Решение № 397/2013“). В член 2, параграф 1 от това решение са изброени категориите лица, които са длъжни да представят на AGCOM документ, озаглавен „Informativa economica di sistema“ („Икономическа справка за системата“) (наричана по-нататък „ИСС“).

26. С Решение № 161/2021²⁶ AGCOM разширява по отношение на доставчиците на онлайн услуги обхвата на задължението да му представят ИСС, когато извършват дейност на италианска територия, като се позовава на необходимостта от „ежегодно събиране на релевантна информация и от вземане на мерки за гарантиране на адекватното и ефективно прилагане на [Регламент 2019/1150]“, както и на „изпълнението на функциите, възложени на [AGCOM] със [Закон № 178/2020]“.

27. Съгласно това решение ИСС е „годишна декларация, която трябва да представят операторите в областта на съобщенията и която се отнася до личните и икономическите данни, свързани с осъществяваната от съответните образувания дейност, чиято цел е да се съберат данните, необходими за изпълнението на точно определени законови задължения, сред които са по-ефективното използване на интегрираната комуникационна система (SIC) и проверката на праговете във връзка с концентрации в рамките на тази система, анализите на пазара и на евентуалните случаи на господстващо или поначало увреждащо плурализма положение, годишният отчет и разследванията, както и да се даде възможност за осъвременяването на статистическата база данни за операторите в областта на съобщенията“.

28. На практика посоченото решение налага на доставчиците на онлайн услуги задължението да предоставят съществена и точна информация, присъща за икономическото им положение. Така например образуванията, които предоставят посреднически услуги на интернет сайт за онлайн продажби, трябва да посочат всички получени чрез този сайт приходи, разходите за абонамент и постоянните разходи (във връзка с вписване, членство, абонамент и т.н.) за използването на платформа за онлайн продажби от установени в Италия ползватели, за да предлагат стоки и услуги на потребителите, както и удържаните комисиони с фиксиран и променлив размер при продажбите (или нетната част от продажбите), извършени чрез тази платформа.

29. При неподаване на ИСС или при предоставяне на неточни данни се налагат санкциите, предвидени в член 1, параграфи 29 и 30 от Закон № 249/1997.

²⁵ Тази част от правната уредба е относима за съединени дела C-662/22 и C-667/22.

²⁶ Тази част от правната уредба е относима за дела C-663/22 и C-665/22.

III. Фактическата обстановка по споровете в главното производство и преюдициалните въпроси

A. Съединени дела C-662/22 и C-667/22

30. Airbnb Ireland UC (наричано по-нататък „Airbnb“), със седалище в Ирландия, управлява едноименния телематичен портал за посредничество във връзка с недвижими имоти, който позволява да се свързват, от една страна, наемодатели, които разполагат с места за настаняване, и от друга страна, лица, търсещи настаняване, като получава от клиента плащането, свързано с предоставянето на жилището, преди началото на отдаването под наем и превежда това плащане на наемодателя след началото на отдаването под наем, ако наемателят не е възразил.

31. Amazon Services Europe Sàrl (наричано по-нататък „Amazon“), със седалище в Люксембург, управлява онлайн платформа, създадена, за да свързва трети лица продавачи с потребители с цел извършване на сделки между тях за продажба на стоки.

32. В резултат на произтичащите от Закон № 178/2020 и Решения № 200/2021 и № 14/2021 изменения в националната правна уредба на Airbnb и Amazon, в качеството им на доставчици на посреднически онлайн услуги, е възложено задължението за вписване в РКО и оттам за предоставяне на редица сведения на AGCOM, както и за заплащане на парична вноска на същия орган.

33. Както Airbnb, така и Amazon подават пред Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Регионален административен съд Лацио, Италия) жалба за отмяна по-специално на Решения № 200/2021 и № 14/2021. Тези дружества твърдят, че Закон № 178/2020 и тези решения противоречат на Регламент 2019/1150 и на Директиви 2000/31, 2006/123 и 2015/1535.

34. Във връзка с това, на първо място, запитващата юрисдикция припомня, от една страна, че с член 15 от Регламент 2019/1150 на държавите членки се възлага задачата да гарантират неговото „адекватно“ и „ефективно“ прилагане. Освен това държавите членки установяват правилата, с които се определят мерките, приложими при нарушаване на посочения регламент, и гарантират тяхното прилагане. Тези мерки трябва да бъдат ефективни, пропорционални и възпиращи. От друга страна, в член 16 от посочения регламент се добавя, че Комисията следи отблизо въздействието му и събира съответната информация, за да наблюдава промените във взаимоотношенията между посредническите онлайн услуги и техните бизнес ползватели и между онлайн търсачките и ползвателите на корпоративни уебсайтове, включително чрез извършване на необходимите проучвания.

35. Макар според националния законодател задължението за вписване в РКО да представлява прилагане на Регламент 2019/1150, запитващата юрисдикция посочва, че целта на това задължение е да се предоставят сведения на AGCOM, главно относно структурата на собственост и административната организация на образуванията, адресати на това задължение, без да се указва нищо относно спазването на предвидените в Регламент 2019/1150 задължения, нито относно прозрачността и справедливостта в отношенията с бизнес ползвателите. По този начин националният законодател въвежда контрол, напълно различен от предвидения за прилагането на този регламент, който е в противоречие с него и не е съобразен с преследваната цел, тъй като този контрол не се отнася до ефективното

изпълнение от доставчиците на онлайн услуги на задълженията, предвидени в посочения регламент, за да се гарантират прозрачността и справедливостта на договорните отношения с бизнес ползвателите, а до присъщи на тези доставчици субективни аспекти.

36. На второ място, от една страна, запитващата юрисдикция счита, че с разпоредбите относно вписването в РКО се създава конкретно общо изискване за доставката на услуги на информационното общество и поради това е трябвало те да бъдат съобщени на Комисията в съответствие с предвидените в Директива 2015/1535 задължения. От друга страна, като се има предвид фактът, че според нея разглежданите национални мерки, изглежда, могат да ограничат свободното движение на услугите на установен в друга държава членка доставчик на услуги на информационното общество, тази юрисдикция не изключва, че Комисията е трябвало да бъде уведомена за тези мерки в съответствие със задължението по член 3, параграф 4, буква б), второ тире от Директива 2000/31.

37. На трето място, запитващата юрисдикция се позовава на принципа на свободното предоставяне на услуги, закрепен в член 56 ДФЕС, както е определен в Директиви 2000/31 и 2006/123, и счита, че задължението за вписване в РКО може да представлява необосновано ограничаване на свободното движение на услугите на информационното общество.

38. По-конкретно, тази юрисдикция отбелязва, че с оглед на предвидените в Директива 2000/31 разрешения за услугите на информационното общество задължението за вписване в РКО съгласно Закон № 178/2020 и Решение № 200/2021 и налагането на парична вноска, изглежда, може да представляват ограничение на свободното движение на услугите на информационното общество, доколкото са наложени от държава членка, различна от тази по установяването на доставчика.

39. Освен това според тази юрисдикция, отново в контекста на принципа на свободното предоставяне на услуги, Директива 2006/123 по същество предвижда, че държавите членки не могат да ограничават свободното предоставяне на услуги в случай на доставчик, установен в друга държава членка. Като се позовава на решение Schnitzer²⁷, тя посочва, че налагането на такъв доставчик на задължения за вписване в РКО и за заплащане на парична вноска може да наруши този принцип, доколкото тези задължения водят до финансова и административна тежест, която може да възпрепятства функционирането на общия пазар и да забави, усложни или оскъпи доставката на услугите в приемащата държава членка.

40. При тези обстоятелства с актове от 10 октомври 2022 г., постъпили в секретариата на Съда съответно на 19 и на 21 октомври 2022 г., Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Регионален административен съд Лацио) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Допуска ли [Регламент 2019/1150] национална разпоредба, която с цел насърчаване на справедливост и прозрачност за бизнес ползвателите на посреднически онлайн услуги, включително чрез приемането на насоки, насърчаване на изготвянето на кодекси за поведение и събирането на съответна информация, задължава [доставчиците на онлайн

²⁷ Решение от 11 декември 2003 г. (C-215/01, EU:C:2003:662).

услуги] да се впишат в регистър, което означава предаване на съответната информация за тяхната организация и заплащане на парична вноска, както и налагане на санкции в случай на неизпълнение?

- 2) Изисква ли [Директива 2015/1535] държавите членки да уведомяват Комисията за мерките, с които в тежест на [доставчиците на онлайн услуги] се предвижда задължение за вписване в регистър, което означава предаване на съответната информация за тяхната организация и заплащане на парична вноска, както и налагане на санкции в случай на неизпълнение? При утвърдителен отговор, допуска ли [тази] директива частноправен субект да се противопостави на прилагането спрямо него на мерки, за които Комисията не е била уведомена?
- 3) Допуска ли член 3 от Директива 2000/31 националните органи да приемат разпоредби, които с цел насърчаване на справедливост и прозрачност за бизнес ползвателите на посреднически онлайн услуги, включително чрез приемането на насоки, насърчаване на изготвянето на кодекси за поведение и събирането на съответна информация, предвиждат за операторите, установени в друга европейска държава, допълнителна административна и финансова тежест, като например вписване в регистър, което означава предаване на съответната информация за тяхната организация и заплащане на парична вноска, както и налагане на санкции в случай на неизпълнение?
- 4) Допуска ли принципът на свободно предоставяне на услуги, прогласен в член 56 ДФЕС и член 16 от Директива 2006/123, приемането от националните органи на разпоредби, които с цел насърчаване на справедливост и прозрачност за бизнес ползвателите на посреднически онлайн услуги, включително чрез приемането на насоки, насърчаване на изготвянето на кодекси за поведение и събирането на съответна информация, предвиждат за операторите, установени в друга европейска държава, допълнителна административна и финансова тежест, като например вписване в регистър, което означава предаване на съответната информация за тяхната организация и заплащане на парична вноска, както и налагане на санкции в случай на неизпълнение?
- 5) Изисква ли член 3, параграф 4, буква б) [от] Директива 2000/31 държавите членки да уведомяват Комисията за мерките, с които в тежест на [доставчиците на онлайн услуги] се предвижда задължение за вписване в регистър, което означава предаване на съответната информация за тяхната организация и заплащане на парична вноска, както и налагане на санкции в случай на неизпълнение? При утвърдителен отговор, допуска ли Директивата частноправен субект да се противопостави на прилагането спрямо него на мерки, за които Комисията не е била уведомена?“.

Б. Съединени дела C-664/22 и C-666/22

41. Google Ireland Limited (наричано по-нататък „Google“), дружество със седалище в Ирландия, предлага онлайн рекламни услуги и поддържа едноименната търсачка в цялото Европейско икономическо пространство (ЕИП).

42. С решение от 25 юни 2019 г. AGCOM вписва служебно Google в РКО с мотива, че това предприятие е оператор, който извършва дейност по управление на реклама в интернет, и макар че седалището му е в чужбина, то получава приходи в Италия.

43. Вследствие на това вписване, с решение от 9 ноември 2020 г. AGCOM налага на Google задължение да заплати парична вноска за разходите си за функциониране за 2020 г.

44. Google обжалва тези решения на AGCOM пред Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Регионален административен съд Лацио).

45. След приетите от италианския законодател и от AGCOM изменения в националната правна уредба, произтичащи от Закон № 178/2020 и от Решение № 200/2021, по-специално за да се гарантира спазването на Регламент 2019/1150, Google изменя претенциите си, за да поиска отмяна и на това решение, в частта, в която обхватът на задължението за вписване в РКО се разширява и по отношение на доставчиците на онлайн услуги.

46. Eg Vacation Rentals Ireland Limited (наричано по-нататък „EGVR“), със седалище в Ирландия, управлява и поддържа онлайн платформа и различни инструменти и функции, достъпни чрез тази платформа, които позволяват, от една страна, на собствениците и на лицата, управляващи недвижими имоти, да публикуват обяви за тези имоти и от друга страна, на пътниците да избират тези имоти, както и да осъществяват контакт с тези собственици и тези управители с цел наемането на имотите.

47. В резултат на посочените в точка 45 от настоящото заключение изменения в националната правна уредба, на EGVR е наложено задължението за вписване в РКО и съответно за съобщаване на редица сведения на AGCOM, както и за заплащане на парична вноска на този орган. EGVR подава жалба пред Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Регионален административен съд Лацио) за отмяна на Решение № 200/2021.

48. Пред запитващата юрисдикция Google и EGVR изтъкват, че Закон № 178/2020 и Решение № 200/2021, в частта си, с която им налагат спорните задължения, противоречат на принципа на свободното предоставяне на услуги, на Регламент 2019/1150 и на няколко директиви.

49. Във връзка с това запитващата юрисдикция отбелязва, на първо място, като се позовава на Директиви 2000/31 и 2006/123, поради същите съображения като изложените в точки 37—39 от настоящото заключение, че свободното движение на услуги, което тези директиви имат за цел да гарантират, може да бъде поставено под въпрос от задълженията, разглеждани в главните производства.

50. На второ място, тъй като счита, че разпоредбите относно вписването в РКО въвеждат общо задължение за предоставянето на услуги на информационното общество и изглежда, могат да ограничат свободното движение на услугите на доставчик на услуги на информационното общество, установен в друга държава членка, поради същите съображения като изложените в точка 36 от настоящото заключение, запитващата юрисдикция иска да установи дали предвидените в Директиви 2000/31 и 2015/1535 задължения за уведомяване се прилагат по отношение на мерките, разглеждани в главните производства.

51. На трето място, като излага същите доводи като посочените в точка 35 от настоящото заключение, запитващата юрисдикция посочва, че целта на въведения с Регламент 2019/1150 набор от правила е да се осигури справедлива, предвидима, устойчива и надеждна онлайн бизнес среда в рамките на вътрешния пазар. Тя припомня, че съгласно член 15 от същия регламент всяка държава членка гарантира адекватното и ефективно

прилагане на посочения регламент и установява мерките, приложими при нарушаването му, като тези мерки трябва да бъдат ефективни, пропорционални и възпиращи. Тя отбелязва, че според националния законодател задълженията, наложени на жалбоподателите в главните производства, са обосновани от задачата на AGCOM да определя и да събира от операторите от поставения под негов надзор сектор на пазара счетоводните и несчетоводните данни, считани за релевантни за осъществяването на неговите институционални функции. Според запитващата юрисдикция възниква въпросът дали тази цел обосновава вписването в РКО и произтичащите от него задължения и забрани и дали наложените на жалбоподателите в главните производства задължения и забрани зачитат принципа на пропорционалност.

52. При тези обстоятелства с актове от 10 октомври 2022 г., постъпили в секретариата на Съда на 21 октомври 2022 г., Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Регионален административен съд Лацио) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) Допуска ли правото на Европейския съюз прилагането на национални разпоредби като член 1, параграфи 515[—]517 от Закон № 178/2020, които предвиждат допълнителна административна и финансова тежест за операторите, установени в друга европейска държава, но които извършват дейност в Италия, като вписването в специален регистър и налагането на парична вноска; по-конкретно, нарушава ли тази национална разпоредба член 3 от Директива 2000/31, съгласно който спрямо доставчик на услуги на информационното общество [...] се прилага законодателството [...] на държавата членка, в която е установен доставчикът?
- 2) Допуска ли правото на Европейския съюз прилагането на национални разпоредби като член 1, параграфи 515[—]517 от Закон № 178/2020, който предвижда допълнителна административна и финансова тежест за установените в друга европейска държава оператори; по-конкретно, допускат ли принципът на свободното предоставяне на услуги, прогласен в член 56 [ДФЕС], както и сходните принципи, произтичащи от директиви 2006/123 и 2000/31, национална мярка, която предвижда в тежест на посредниците, извършващи дейност в Италия, но които не са установени в нея, вписването в регистър, което поражда допълнителни разходи в сравнение с предвидените в страната на произход за упражняването на същата дейност?
- 3) Изисква ли правото на Европейския съюз, и по-специално Директива 2015/1535, италианската държава да уведоми Комисията за въвеждането на задължението за вписване в РКО, предвидено в тежест на [доставчиците на онлайн услуги] — и по-конкретно — трябва ли член 3, параграф 4, буква б), второ тире от Директива 2000/31 да се тълкува в смисъл, че частноправен субект, установен в държава членка, различна от Италия, може да се противопостави на прилагането спрямо него на мерките, приети от италианския законодател (в член 1, параграфи 515[—]517 от Закон № 178/2020), които могат да ограничат свободното движение на услуга на информационното общество, когато тези мерки не са били съобщени в съответствие с тази разпоредба?

- 4) Допускат ли Регламент 2019/1150, и по-специално член 15, както и принципът на пропорционалност, правна уредба на държава членка или мярка, приета от независим национален орган, която задължава доставчиците на посреднически онлайн услуги, извършващи дейност в държава членка, да се впишат в РКО, от което следват редица формални и процедурни задължения, задължения за вноски и забрани за получаване на печалби над определен размер?“.

В. Дело C-663/22

53. Expedia Inc. е дружество със седалище в Сиатъл (Съединени американски щати), което управлява компютърни платформи, позволяващи предоставянето на онлайн услуги за резервация на хотели и пътувания.

54. С Решение № 161/2021 AGCOM разширява обхвата на задължението да му бъде представена ИСС по отношение на доставчиците на онлайн посреднически услуги — категория, към която съгласно акта за преюдициално запитване Expedia безспорно спада — когато те извършват дейност на италианска територия.

55. Това решение е прието изрично при изпълнение на възложената на AGCOM с член 1, параграф 6, буква с), точка 14 bis от Закон № 249/1997 функция да гарантира адекватното и ефективно прилагане на Регламент 2019/1150, по-специално чрез годишното събиране на релевантна информация.

56. Expedia подава жалба пред Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Регионален административен съд Лацио) за отмяна на Решение № 161/2021. Това дружество изтъква, че в Регламент 2019/1150 не се предвижда неговото прилагане с Решение № 161/2021. Доколкото с този регламент се въвежда мярка за хармонизиране, основана на принципа на пропорционалност, той не допускал утежняване на наложените на операторите процедурни изисквания, независимо дали те са установени в Съюза.

57. Запитващата юрисдикция изразява съмнения във връзка със съвместимостта с Регламент 2019/1150 на предвиденото от националната правна уредба задължение за представяне на ИСС.

58. Като се позовава на членове 15 и 16 от Регламент 2019/1150, тази юрисдикция отбелязва, че ИСС, чието прилагане е разширено и по отношение на доставчиците на онлайн услуги точно с цел ежегодно събиране на съответна информация и вземане на мерки за гарантиране на адекватното и ефективно прилагане на посочения регламент, предполага предоставянето на информация, която се отнася главно до приходите на тези доставчици. Тази информация обаче не съдържа никакво указание относно спазването на предвидените в посочения регламент задължения, нито относно прозрачността и справедливостта на отношенията между доставчиците и бизнес ползвателите. Поради това изглежда, че вътрешният правен ред въвежда контрол, който се отличава напълно от и противоречи на този, предвиден за прилагането на същия регламент, и не съответства на преследваната цел, доколкото се отнася не до действителното спазване от посочените доставчици на задълженията, предвидени в Регламент 2019/1150, за да се гарантират прозрачността и справедливостта в договорните отношения с бизнес ползвателите, а до тяхното икономическо положение.

59. При тези обстоятелства с акт от 10 октомври 2022 г., постъпил в секретариата на Съда на 19 октомври 2022 г., Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Регионален административен съд Лацио) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) Допускат ли [Регламент 2019/1150] и по-специално член 15, както и принципът на пропорционалност, правна уредба на държава членка или мярка, приета от независим национален орган — като посочените в мотивите — която задължава чуждестранните доставчици на посреднически онлайн услуги да предоставят декларация, съдържаща информация, несвързана с целите на този регламент?
- 2) При всички положения, може ли информацията, изисквана чрез предаването на [ИСС], да се счита за релевантна и полезна за целите на адекватното и ефективно прилагане на [Регламент 2019/1150]?“.

Г. Дело C-665/22

60. Amazon управлява интернет платформа за свързване на трети лица продавачи и потребители, която да позволи извършване на сделки за продажба на стоки между тях.

61. В резултат на произтичащите от Закон № 178/2020 и Решение № 161/2021 изменения в националната правна уредба, приети съответно от италианския законодател и от AGCOM, по-специално с цел да се гарантира спазването на Регламент 2019/1150, на Amazon, в качеството му на доставчик на посреднически онлайн услуги, е наложено задължението да представя ИСС на AGCOM.

62. Amazon подава жалба пред Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Регионален административен съд Лацио) за отмяна по-специално на Решение № 161/2021. Пред запитващата юрисдикция Amazon изтъква, че в частта, в която му налага задължение за представяне на ИСС на AGCOM, Решение № 161/2021 противоречи на принципа на свободното предоставяне на услуги, на Регламент 2019/1150 и на няколко директиви.

63. Жалбоподателите по дела C-663/22 и C-665/22 искат отмяна на Решение № 161/2021. Следва да се посочи, че за разлика от жалбоподателя по първото дело, този по второто дело е установен в държава членка и твърди, че това решение противоречи не само на Регламент 2019/1150, но и на принципа на свободното предоставяне на услуги и на няколко директиви.

64. Във връзка с това, на първо място, що се отнася до Регламент 2019/1150 и до неговото тълкуване, запитващата юрисдикция изразява съмнения, сходни на изложените по дело C-663/22²⁸.

65. На второ място, що се отнася до принципа на свободно движение на услуги на информационното общество, тази юрисдикция счита, че предвиденото с Решение № 161/2021 задължение за представяне на ИСС на AGCOM може да представлява от гледна точка на Директива 2000/31 противоречащо на този принцип ограничение. Тя добавя, че условията по член 3, параграф 4 от тази директива, които позволяват на държавата членка да въведе ограничения, включително с оглед на принципа на

²⁸ Вж. точка 58 от настоящото заключение.

пропорционалност, не изглежда да са изпълнени. Затова според нея, дори да се приеме, че представянето на ИСС на AGCOM е предвидено в рамките на прилагането на Регламент 2019/1150 и следователно, за да се защитят непряко потребителите, изискването на информация за приходите е напълно непропорционално на преследваната цел, доколкото тази информация не се отнася до прилагането на посочения регламент, нито до изпълнението на предвидените в него задължения.

66. Впрочем, що се отнася до посочения принцип, запитващата юрисдикция отбелязва, че независимо от приложимостта на Директива 2000/31, по-общата Директива 2006/123 предвижда в член 16, параграф 1, че държавите членки съблюдават правото на доставчиците да предоставят услуги в държава членка, различна от тази, в която са установени, и не поставят достъпа до или упражняването на дейност по предоставянето на услуга на тяхна територия в зависимост от изпълнението на всякакви изисквания, които не са съобразени с изложените в тази разпоредба принципи.

67. На трето място, запитващата юрисдикция счита, от една страна, че като се имат предвид задълженията на държавите членки, предвидени от Директива 2015/1535, с разпоредбите относно представянето на ИСС се въвежда общо изискване за предоставянето на услуги на информационното общество и следователно Комисията е трябвало да бъде уведомена за тях. Тя посочва, че главната цел на Решение № 161/2021 е да се уредят услугите на информационното общество, и по-специално посредническите онлайн услуги и онлайн търсачките. От друга страна, тази юрисдикция отбелязва, че съгласно член 3, параграф 4, буква б), второ тире от Директива 2000/31 Комисията и държавата членка, където е установено предприятието, трябва да бъдат уведомени за намерението да се предприемат мерки, с които се ограничава свободното движение на услуги на информационното общество.

68. При тези обстоятелства с акт от 10 октомври 2022 г., постъпил в секретариата на Съда на 21 октомври 2022 г., Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Регионален административен съд Лацио) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) Допуска ли Регламент 2019/1150 национална разпоредба, която с конкретната цел да осигури адекватното и ефективно прилагане на този регламент, включително чрез събирането на съответна информация, задължава [доставчиците на онлайн услуги] периодично да предават съответната информация за приходите си?
- 2) Може ли, въз основа на Регламент 2019/1150, предвидената информация в [ИСС], свързана основно с получените приходи, да се счита за релевантна и полезна с оглед на преследваната с този регламент цел?
- 3) Изисква ли Директива 2015/1535 държавите членки да уведомяват Комисията за мерките, с които в тежест на [доставчиците на онлайн услуги] се предвижда задължение за предаване на декларация, съдържаща релевантна информация за техните приходи, чието неизпълнение води до налагане на парични санкции? При утвърдителен отговор, допуска ли Директивата частноправен субект да се противопостави на прилагането спрямо него на мерки, за които Комисията не е била уведомена?

- 4) Допуска ли член 3 от Директива 2000/31 националните органи да приемат разпоредби, които с декларираната цел да осигурят прилагането на Регламент 2019/1150 предвиждат за операторите, установени в друга европейска държава, но които извършват дейност в Италия, допълнителна административна и финансова тежест, като изпращането на декларация, съдържаща релевантна информация за приходите им, чието неизпълнение води до налагане на имуществени санкции?
5. Допуска ли принципът на свободното предоставяне на услуги, прогласен в член 56 ДФЕС, член 16 от Директива 2006/123 и [Директива] 2000/31, приемането от страна на националните органи на разпоредби, които с декларираната цел да осигурят прилагането на Регламент 2019/1150 предвиждат за операторите, установени в друга европейска държава, допълнителна административна и финансова тежест като изпращането на декларация, съдържаща релевантна информация за приходите им, чието неизпълнение води до налагане на имуществени санкции?
- 6) Изисква ли член 3, параграф 4, буква б) от Директива 2000/31 държавите членки да уведомяват Комисията за мерките, с които в тежест на [доставчиците на онлайн услуги] се предвижда задължение за изпращане на справка, съдържаща релевантна информация за приходите им, чието неизпълнение води до налагане на имуществени санкции? При утвърдителен отговор, допуска ли Директивата частноправен субект да се противопостави на прилагането спрямо него на мерки, за които Комисията не е била уведомена?“.

IV. Производствата пред Съда

69. По всички дела са представени писмени становища от жалбоподателите в главните производства и от италианското, чешкото и ирландското правителство, както и от Комисията. По тези дела не е проведено съдебно заседание.

70. С решения на председателя на Съда от 7 декември 2022 г., дела C-662/22 и C-667/22, от една страна, и дела C-664/22 и C-666/22, от друга страна, са съединени за целите на писмената и устната фаза на производството, както и на съдебното решение. За дела C-663/22 и C-665/22 не е взето подобно решение.

71. В съответствие с искането на Съда и като се имат предвид сходствата между делата, бе сметнато за уместно във връзка с тях да се представи общо заключение.

V. Анализ

72. Настоящите дела са образувани въз основа на подадените от жалбоподателите в главните производства жалби за отмяна на национални мерки, с които им се налагат някои задължения. По същество спорните задължения, разглеждани по съединени дела C-662/22 и C-667/22 и по съединени дела C-664/22 и C-666/22, се отнасят до вписването в РКО, което включва предоставянето на съответна информация за структурата на засегнатите

доставчици на услуги²⁹ и заплащането на годишна вноска на AGCOM, докато спорните задължения, разглеждани по дела C-663/22 и C-665/22, се отнасят до представянето на ИСС. Тези задължения са наложени с националната правна уредба, която поне частично е релевантна за всички тези дела³⁰.

73. Впрочем повечето преюдициални въпроси, отправени до Съда по настоящите дела, се свеждат по същество до три взаимносвързани въпроса.

74. Първият е дали Регламент 2019/1150 допуска национални мерки, с които законодателят на държава членка, с оглед на декларираната цел да се гарантира прилагането на този регламент, налага някои задължения на доставчиците на онлайн услуги (част Б).

75. Вторият въпрос е дали с оглед на принципа на свободното движение на услуги, прогласен в член 56 ДФЕС и в Директиви 2000/31 и 2006/123, спорните задължения по всички тези дела може да бъдат наложени на доставчик на онлайн услуги, установен в държава членка, различна от тази, която е предвидила тези задължения (част В).

76. Третият въпрос е дали национални мерки, с които се въвеждат спорните задължения, е трябвало да бъдат съобщени на Комисията в съответствие с предвидените в Директиви 2000/31 и 2015/1535 задължения (част Г).

77. Уточнявам, че преюдициалното запитване по дело C-663/22 се отнася само до първия от тези три въпроса. Всъщност жалбоподателят в главното производство по това дело не е установен в държава членка и съм склонен да приема, че поради тази причина поставените от запитващата юрисдикция въпроси се отнасят единствено до Регламент 2019/1150. Всъщност механизмите по член 56 ДФЕС, както и в Директиви 2000/31 и 2006/123 във връзка със свободното движение на услуги, не са приложими за доставчиците, установени в трета за Съюза държава³¹. Освен това запитващата юрисдикция не поставя въпрос и във връзка с Директива 2015/1535.

78. Преди да се анализират тези три въпроса, следва да се разгледа допустимостта на преюдициалните въпроси по дела C-663/22 и C-665/22 (част А).

²⁹ Запитващата юрисдикция посочва, както се установява от четвъртия ѝ въпрос по съединени дела C-664/22 и C-666/22, че на вписаните в РКО дружества се забранява да формират печалби, надхвърлящи определен размер (вж. т. 21 от настоящото заключение). Италианското правителство оспорва тази констатация. Комисията посочва, че EGVR се е позовало на тази забрана в главното производство. Както италианското правителство, тази институция отбелязва, че националната правна уредба вече не предвижда такава забрана. При всяко положение, доколкото, от една страна, запитващата юрисдикция не указва причината, поради която приема, че посочената забрана е несъвместима с правото на Съюза, и не насочва вниманието на Съда към нея по съединени дела C-662/22 и C-667/22 и от друга страна, не е необходимо същата забрана да се вземе предвид, за да се даде полезен отговор на поставените от запитващата юрисдикция преюдициални въпроси, ще се съсредоточа върху обстоятелството, че вписването в РКО включва представянето на съответна информация за структурата на засегнатите доставчици на услуги.

³⁰ Във връзка с това уточнявам, че според мен позоваването на член 1, параграф 516 от Закон № 178/2020 от запитващата юрисдикция в преюдициалните въпроси по съединени дела C-664/22 и C-666/22 няма никакво значение. Тази разпоредба, чийто текст дори не е възпроизведен в актовете за преюдициално запитване, не изглежда свързана с въпросите на запитващата юрисдикция. Всъщност тя предвижда, че „[и]зложените по-горе разпоредби не засягат член 27, параграф 1-bis от Кодекса на потребителите [...]“. Разпоредбата от посочения кодекс обаче се отнася до компетентността за предприемане на действия срещу нелоялните търговски практики.

³¹ Вж. в този смисъл, що се отнася до Директива 2000/31 и до член 56 ДФЕС, решение от 27 април 2023 г., Viagogo (C-70/22, EU:C:2023:350, т. 25—31 и 33). Що се отнася до Директива 2006/123, вж. член 2, параграф 1 от нея, разглеждан с оглед на съображение 36, трето изречение от нея, съгласно което „концепцията за доставчик не следва да обхваща и клоновете в дадена държава членка на компании от трети страни, тъй като по член [56 ДФЕС] свободата на установяване и свободното [...] [предоставяне] на услугите важат само за компании, създадени в съответствие със законите на държава членка, чийто седалище според устройствения акт, главно управление или основно място на дейност се намират в рамките на [Съюза]“.

А. По допустимостта

1. По дело C-663/22

79. Италианското правителство поставя под въпрос допустимостта на преюдициалните въпроси по дело C-663/22. Всъщност според това правителство поставените два въпроса са противоречиви, тъй като запитващата юрисдикция, от една страна, твърди, без да обяснява съображенията за това, че между задължението за представяне на ИСС на AGCOM и прилагането на Регламент 2019/1150 няма връзка, и от друга страна, иска от Съда да разгледа относимостта на информацията, подлежаща на предоставяне в ИСС, и ползата от нея, с оглед на целта на този регламент, което би наложило извършването на фактическа преценка, която не е от компетентността на Съда, а на запитващата юрисдикция.

80. Във връзка с това, на първо място, разбирам становището на италианското правителство в смисъл, че изтъкваното от него противоречие произтича от факта, че според запитващата юрисдикция, от една страна, съдържащата се в ИСС информация „няма нищо общо с целите на Регламент 2019/1150“ (първи преюдициален въпрос) и от друга страна, тя иска да се установи дали тази информация може да бъде релевантна и полезна за „адекватното и ефективно“ прилагане на този регламент (втори преюдициален въпрос), което Съдът би трябвало да определи въз основа на собствената си фактическа преценка.

81. Несъмнено вторият преюдициален въпрос би могъл да се разбира в смисъл, че с него запитващата юрисдикция се опитва да определи дали, независимо от отговора, който следва да се даде на първия въпрос, Решение № 161/2021 е от компетентността на AGCOM. Всъщност в мотивите на преюдициалното запитване запитващата юрисдикция посочва, че със Закон № 178/2020 на AGCOM се предоставя само функцията да *гарантира адекватното и ефективно прилагане на Регламент 2019/1150*. Същата терминология обаче е използвана в посочения в първия въпрос член 15, параграф 1 от този регламент, съгласно който всяка държава членка *гарантира адекватното и ефективно прилагане на посочения регламент*. Дори да се предположи, че разглежданото противоречие съществува, може да се твърди, че то произтича от съмненията на запитващата юрисдикция във връзка с правилното тълкуване на същия регламент.

82. При тези обстоятелства предлагам двата преюдициални въпроса да бъдат разгледани заедно от единствената релевантна гледна точка в правото на Съюза, а именно тази на Регламент 2019/1150, като се провери дали посоченият регламент допуска мерки като произтичащите от Закон № 178/2020. В такъв случай изтъкнатото от италианското правителство противоречие не е налице и при всяко положение не може да доведе до недопустимостта на преюдициалните въпроси.

83. На второ място, що се отнася до съображението на италианското правителство, че начинът, по който са формулирани преюдициалните въпроси, приканва Съда да извърши фактическа преценка, следва да се отбележи, че макар да не може да тълкува вътрешноправните норми на държава членка, Съдът може да даде на запитващата юрисдикция необходимите разяснения относно разпоредбите от правото на Съюза, които може да не допускат тези норми.

2. По дело C-665/22

84. Италианското правителство посочва, че вторият преюдициален въпрос по дело C-665/22 е недопустим, с довода, че с него запитващата юрисдикция иска от Съда да се произнесе по ползата от спорните задължения за правилното прилагане на Регламент 2019/1150. Според същото правителство обаче, тъй като включва фактически констатации, това тълкуване е от компетентността на националната юрисдикция, която напълно пропуска да обясни защо изискването на информация би трябвало да се счита за неотнормено или безполезно.

85. Във връзка с това несъмнено следва да се отбележи, че Съдът не може да тълкува нормите на вътрешното право на държава членка. Както обаче припомним в точка 83 от настоящото заключение, той може да даде на запитващата юрисдикция необходимите разяснения относно разпоредбите от правото на Съюза, които може да не допускат тези норми.

86. От изложеното следва, че преюдициалните въпроси по дело C-663/22 и вторият преюдициален въпрос по дело C-665/22 са допустими.

Б. По Регламент 2019/1150

87. Няколко от преюдициалните въпроси, поставени от запитващата юрисдикция по разглежданите дела, се отнасят до Регламент 2019/1150³².

88. Макар да не са формулирани по един и същ начин и да не се отнасят до едни и същи национални мерки, целта на съответните въпроси е по същество да се установи дали Регламент 2019/1150 допуска национални мерки, приети с декларираната цел да се гарантира прилагането на този регламент.

89. По-конкретно, обхватът на задълженията, разглеждани по съединени дела C-662/22 и C-667/22 и по съединени дела C-664/22 и C-666/22, а именно задълженията за вписване в РКО и за заплащане на годишна вноска на AGCOM, е разширен по отношение на доставчиците на онлайн услуги поради прилагането на Регламент 2019/1150 „с цел насърчаване на справедливост и прозрачност за бизнес ползвателите на посреднически онлайн услуги“³³. По същия начин задължението, разглеждано по дела C-663/22 и C-665/22, а именно за представяне на ИСС на AGCOM (на италианските органи), е наложено на доставчиците на онлайн услуги с декларираната цел да се гарантира прилагането на Регламент 2019/1150³⁴.

90. Несъмнено, като се имат предвид другите отправени до Съда въпроси по настоящите дела, е уместно преди всичко да се запитаме дали разпоредбите, чиято цел е прилагане на Регламент 2019/1150, имат предимство пред приетите с Директиви 2000/31 и 2006/123

³² А именно първият преюдициален въпрос по съединени дела C-662/22 и C-667/22, четвъртият преюдициален въпрос по съединени дела C-664/22 и C-666/22, двата преюдициални въпроса по дело C-663/22, както и първият и вторият преюдициален въпрос по дело C-665/22.

³³ Вж. формулировката на първия, третия и четвъртия преюдициален въпрос по съединени дела C-662/22 и C-667/22.

³⁴ Вж. формулировката на първия, четвъртия и петия преюдициален въпрос по дело C-665/22. В този ред на мисли Решение № 161/2021, предмет на разглеждане по дела C-663/22 и C-665/22, с което обхватът на задължението за представяне на ИСС се разширява по отношение на доставчиците на онлайн услуги, е прието „за ежегодното събиране на релевантна информация и за да се вземат мерки за гарантиране на адекватното и ефективно прилагане на [Регламент 2019/1150]“, както и за „изпълнението на функциите, възложени на [AGCOM] със [Закон № 178/2020]“. Вж. точка 55 от настоящото заключение.

механизми, що се отнася до свободното движение на услуги, и пред възприетите в първата посочена директива и в Директива 2015/1535 механизми за предвидените в тях задължения за уведомяване. Всъщност тези три директиви може да бъдат пречка за държава членка да наложи своите собствени норми по отношение на установените в друга държава членка доставчици на услуги. При това положение, макар, от една страна, разглежданите в главните производства национални мерки да попадат в приложното поле на една от посочените директиви и тя да представлява пречка за държава членка да наложи тези мерки на установен в държава членка доставчик на услуги, и макар, от друга страна, същите директиви да не предвиждат изключение за Регламент 2019/1150 и за националните мерки за неговото прилагане, не е от значение дали задълженията, разглеждани в главните производства, произтичат от мерките за прилагане на този регламент.

91. Директиви 2000/31 и 2006/123 обаче не изглеждат приложими по дело C-663/22³⁵, така че, за да се произнесе в главното производство по това дело, запитващата юрисдикция трябва да приложи само Регламент 2019/1150. Всъщност този регламент се прилага и по отношение на доставчиците на посреднически онлайн услуги, установени в трета държава, при условие че техните бизнес ползватели са установени в Съюза и предлагат стоките или услугите си на намиращи се в Съюза потребители³⁶.

92. При тези условия, първо, що се отнася до делата, различни от дело C-663/22, въпросът преди всичко е да се установи дали инструментите на правото на Съюза, свързани със свободното движение на услуги, по-специално като Директива 2000/31, или инструментите, свързани със задължението за уведомяване, по-специално като Директива 2015/1535, са пречка за дадена държава членка да наложи задължения като разглежданите в главното производство на доставчик на услуги, установен в друга държава членка. Второ, при утвърдителен отговор, би следвало да се разгледа въпросът дали тези директиви предвиждат различно третиране на мерките за прилагане на Регламент 2019/1150. Ако отговорът на последния въпрос е отрицателен, не следва да се установява дали разглежданите по всички дела задължения произтичат от мерките за прилагане на този регламент. Ще анализирам тези въпроси в частите от настоящото заключение, посветени съответно на свободното движение на услуги (част В) и на задълженията за уведомяване (част Г).

93. Що се отнася до дело C-663/22, въпросът е дали Регламент 2019/1150 и по-специално членове 15 и 16 от него трябва да се тълкуват в смисъл, че обосновават приемането на национална правна уредба, с която на доставчиците на онлайн услуги се налага задължението да представят периодично декларация, съдържаща информация относно тяхното икономическо положение, и с която се предвижда налагането на санкции при неизпълнение. Настоящата първа част от заключението (част Б) е посветена на този въпрос.

1. Прилагането на регламент

94. Следва да се припомни, че регламентът е задължителен в своята цялост и се прилага пряко във всички държави членки, така че разпоредбите му по принцип не изискват никаква мярка за прилагане от държавите членки. При все това някои от неговите

³⁵ Вж. точка 77 от настоящото заключение.

³⁶ Вж. член 1, параграф 2 и съображение 9 от Регламент 2019/1150.

разпоредби могат да налагат приемането на такива мерки³⁷. Поради това държавите членки могат да приемат национални мерки за прилагане на регламенти, въпреки че не са изрично оправомощени за тази цел³⁸.

95. На въпроса дали относимите разпоредби от съответния регламент забраняват, налагат или разрешават на държавите членки да приемат определени мерки за прилагане, и по-специално в последната хипотеза — дали съответната мярка попада в рамките на признатата на всяка държава членка свобода на преценка, следва да се отговори въз основа на същите разпоредби, тълкувани в светлината на целите на този регламент³⁹.

96. Чрез мерките за прилагане държавите членки не могат да създават пречка за пряката приложимост на регламент, да прикриват характера му на акт на правото на Съюза или да излизат извън обхвата на неговите разпоредби⁴⁰. Когато прилагането на регламент е от компетентността на националните органи, прибягването до националните норми е възможно само доколкото е необходимо за правилното прилагане на този регламент и при условие че не засяга нито неговия обхват, нито неговата ефективност⁴¹.

97. При такова прилагане държавите членки са длъжни да осигурят спазването на основните принципи на правото на Съюза⁴², и по-конкретно на принципа на пропорционалност. Всъщност този принцип, който обвързва по-специално законодателните и регулаторните органи на държавите членки при прилагането на правото на Съюза, изисква с въведените с дадена разпоредба мерки да може да се постигне преследваната с разглежданата правна уредба на Съюза цел и те да не надхвърлят необходимото за нейното постигане.

98. Именно в светлината на тези съображения следва, на първо място, да се разгледа целта на Регламент 2019/1150 и да се определят релевантните разпоредби за прилагането му от държавите членки и въз основа на това, на следващо място, на запитващата юрисдикция да се дадат по-точни указания, които да ѝ позволят да провери дали мерките, с които националният законодател е наложил разглежданите задължения, действително са мерки за прилагане на този регламент и са годни и необходими за постигането на набелязаната цел.

2. Регламент 2019/1150 и неговата цел

99. Целта на Регламент 2019/1150 е да допринесе за правилното функциониране на вътрешния пазар чрез осигуряването на справедлива, предвидима, устойчива и надеждна онлайн бизнес среда в рамките на вътрешния пазар⁴³. За тази цел в посочения регламент се въвеждат правила, които уреждат отношенията между доставчиците на онлайн услуги, от една страна, и от друга страна, бизнес ползвателите на тези услуги и ползвателите на

³⁷ Вж. решение от 15 юни 2021 г., Facebook Ireland и др. (C-645/19, EU:C:2021:483, т. 109 и 110).

³⁸ Вж. решение от 12 април 2018 г., Комисия/Дания (C-541/16, EU:C:2018:251, т. 31—33).

³⁹ Вж. решение от 22 януари 2020 г., Ursa Major Services (C-814/18, EU:C:2020:27, т. 35).

⁴⁰ Вж. в този смисъл решение от 25 ноември 2021 г., Finanzamt Österreich (Семейни надбавки за сътрудник) (C-372/20, EU:C:2021:962, т. 48).

⁴¹ Вж. решение от 14 октомври 1999 г., Adidas (C-223/98, EU:C:1999:500, т. 25 и цитираната съдебна практика).

⁴² Вж. решение от 12 април 2018 г., Комисия/Дания (C-541/16, EU:C:2018:251, т. 49 и 50). В този смисъл вж. и определение от 16 януари 2014 г., Dél-Zempléni Nektár Leader Nonprofit (C-24/13, EU:C:2014:40, т. 17 и цитираната съдебна практика).

⁴³ Вж. съображение 6 от Регламент 2019/1150.

корпоративни уебсайтове във връзка с онлайн търсачките, така че споменатите услуги да бъдат извършвани по прозрачен и справедлив начин и тези бизнес ползватели да може да имат доверие в същите услуги⁴⁴.

100. В частност с Регламент 2019/1150 се въвеждат конкретно насочени задължения, що се отнася до съдържанието на общите условия и тяхното изменение (член 3), ограничаването, спирането и прекратяването на услуга (член 4), прозрачността на класирането (член 5), съпътстващите стоки и услуги (член 6), диференцираното третиране (член 7), неравноправните специфични договорни условия (член 8), достъпа до данни (член 9) и жалбите и медиацията (членове 11—14).

101. По-голямата част от тези задължения се отнасят до доставчиците на посреднически услуги. Доставчиците на онлайн търсачки са посочени само в разпоредбите на Регламент 2019/1150, свързани с класирането (член 5), с диференцираното третиране (член 7) и със съдебните производства във връзка с искиове за неизпълнение на предвидените в този регламент изисквания (член 14).

102. Във връзка с това, съгласно съдържашата се в преюдициалните запитвания информация, изглежда, само жалбоподателят в главното производство по дело C-664/22, тоест Google, попада в категорията на доставчиците на онлайн търсачки. При все това запитващата юрисдикция, изглежда, не обръща особено внимание на прокараното в Регламент 2019/1150 разграничение между доставчиците на посреднически онлайн услуги и доставчиците на онлайн търсачки. Възможно обяснение за това е фактът, че разглежданата национална правна уредба, изглежда, налага еднакви или поне сходни задължения на тези две категории доставчици на услуги. Още по-важно в контекста на настоящите дела е, че правните предизвикателства, произтичащи от взаимодействието между тази национална правна уредба и правото на Съюза, при всяко положение са идентични.

103. Що се отнася до разпоредбите на Регламент 2019/1150, които са от значение за прилагането му от държавите членки, запитващата юрисдикция с основание обръща внимание на Съда върху членове 15 и 16 от него.

104. Всъщност първоначално член 16 от Регламент 2019/1150, озаглавен „Мониторинг“ („Überwachung“ на немски език, „Monitoring“ на английски език, „Monitoraggio“ на италиански език и „Monitorowanie“ на полски език), във връзка с член 18 от него, разпределя между Комисията и държавите членки задачите, свързани с проследяване на въздействието на този регламент и с неговия преглед.

105. Що се отнася до Комисията, на нея са възложени задължения за мониторинг и преглед. Всъщност тази институция, в тясно сътрудничество с държавите членки, следи отблизо въздействието на Регламент 2019/1150 върху взаимоотношенията между посредническите онлайн услуги и техните бизнес ползватели и между онлайн търсачките и ползвателите на корпоративни уебсайтове⁴⁵. Освен това Комисията следва също да извършва периодична оценка на този регламент и да следи отблизо неговото въздействие върху икономиката на онлайн платформите⁴⁶.

⁴⁴ Вж. член 1, параграф 1 и съображения 7 и 51 от Регламент 2019/1150.

⁴⁵ Вж. член 16, първо изречение от Регламент 2019/1150

⁴⁶ Вж. член 18, параграф 1 от Регламент 2019/1150.

106. По-конкретно, Комисията събира съответната информация, за да наблюдава промените в тези взаимоотношения⁴⁷. Тази институция може да се стреми да събира такава информация от доставчиците на онлайн услуги, както и информация, необходима за извършване на преглед на Регламент 2019/1150⁴⁸.

107. Що се отнася до държавите членки, тяхната задача е „да подпомагат Комисията [в задълженията ѝ по мониторинг], като предоставят, при поискване, цялата необходима информация, която са събрали, включително във връзка с конкретни случаи“⁴⁹. Така определената задача на държавите членки преповтаря съображение 47, второ изречение от Регламент 2019/1150, в което се посочва, че „[п]ри поискване държавите членки следва да предоставят на Комисията цялата съответна информация, с която разполагат в този контекст“. Подобна формулировка е използвана в член 18, параграф 3 от посочения регламент, в който се предвижда, че държавите членки предоставят цялата необходима информация, „с която разполагат“, която Комисията може да изиска за целите на задачата си за извършване на преглед.

108. На следващо място, член 15 от Регламент 2019/1150, озаглавен „Прилагане“ („Durchsetzung“ на немски език, „Enforcement“ на английски език, „Applicazione“ на италиански език и „Egzekwowanie“ на полски език), във връзка със съображение 46 от него⁵⁰, предвижда в параграф 1, че държавите членки са длъжни да гарантират адекватното и ефективно прилагане на посочения регламент, а в параграф 2, че държавите членки установяват правилата, с които се определят (ефективни, пропорционални и възпиращи) мерки, приложими при нарушаване на посочения регламент, и гарантират тяхното прилагане. Следователно задачата, свързана с наблюдението и прегледа на Регламент 2019/1150, е възложена главно на Комисията, а задачата да се гарантира адекватното и ефективно прилагане на посочения регламент — на държавите членки.

109. По този начин държавите членки, от една страна, имат „възможността да възлагат на съществуващите органи, включително съдилищата, прилагането на [Регламент 2019/1150]“, и от друга страна, не са длъжни да предвидят „ex officio правоприлагане или да налагат глоби“⁵¹.

110. Независимо от правото на бизнес ползвателите и на ползвателите на корпоративни уебсайтове да сезират компетентните национални съдилища в съответствие със законодателството на държавата членка, с цел отстраняване на последиците от всяко неизпълнение на съответните изисквания, определени в Регламент 2019/1150⁵², за да се гарантира ефективното прилагане на този регламент, организациите, сдруженията, които представляват бизнес ползватели и ползватели на корпоративни уебсайтове, както и евентуално някои учредени в държавите членки публични органи⁵³ би трябвало да имат

⁴⁷ Вж. член 16, второ изречение от Регламент 2019/1150.

⁴⁸ Вж. член 16, четвърто изречение от Регламент 2019/1150.

⁴⁹ Вж. член 16, трето изречение от Регламент 2019/1150.

⁵⁰ Съображение 46 от Регламент 2019/1150 гласи, че „[o]т държавите членки следва да се изиска да гарантират адекватното и ефективно прилагане на настоящия регламент. В държавите членки вече съществуват различни системи на правоприлагане и те не следва да бъдат задължавани да създават нови национални правоприлагащи органи. Държавите членки следва да имат възможността да възлагат на съществуващите органи, включително съдилищата, прилагането на настоящия регламент. Настоящият регламент не следва да задължава държавите членки да предвиджат ex officio правоприлагане или да налагат глоби“.

⁵¹ Вж. съображение 46, трето и четвърто изречение от Регламент 2019/1150.

⁵² Вж. член 14, параграф 9 от Регламент 2019/1150.

⁵³ Вж. член 14, параграф 5 от Регламент 2019/1150.

възможност да сезират националните съдилища в съответствие с националното право с иск за преустановяване или за забрана на нарушенията на правилата, установени в посочения регламент⁵⁴. Всяка държава членка трябва да събира информацията във връзка с тези организации и да я съобщава на Комисията⁵⁵.

111. За да се засили ефективността на въведените механизми, държавите членки могат да възложат на компетентните публични организации или на компетентните органи да създадат регистри на незаконни действия, които са били предмет на разпореждания за преустановяване на нарушението пред националните съдилища⁵⁶.

112. От изложеното следва, че Регламент 2019/1150 не предопределя по категоричен начин механизма за гарантиране на прилагането му от държавите членки, които могат да изберат механизма за прилагане от частния сектор (*private enforcement*)⁵⁷ и да го допълнят с механизма, основан на действията на публичните органи (*public enforcement*).

3. Събирането на информация и прилагането на Регламент 2019/1150

113. С оглед на декларираната цел за гарантиране на прилагането на акт от правото на Съюза като Регламент 2019/1150 държавата членка може да събира само информацията относно наложените ѝ с този регламент задължения и неговите цели. Всъщност, както следва от точки 96 и 97 от настоящото заключение, мерките за прилагане на регламент, чието изпълнение е от компетентността на националните органи на държава членка, трябва да бъдат годни (подходящи) и необходими (да не надхвърлят необходимото) за постигане на посочената в правната уредба на Съюза цел.

114. В членове 16 и 18 от Регламент 2019/1150 се посочва, че държавите членки могат да „разполагат“ с определена информация, необходима за проследяването на въздействието на този регламент и за неговия преглед. Държавата членка обаче не може да събира произволно избрана информация с мотива, че тя би могла да бъде поискана впоследствие от Комисията при изпълнение на задачата ѝ за извършване на мониторинг и преглед. Всъщност събирането на информацията под такъв претекст би позволило на дадена държава членка да заобиколи посочените в предходната точка изисквания. Освен това посоченият регламент не налага активно задължение на държавите членки да събират информацията, от която Комисията би могла да има нужда за изпълнението на задачите си. Такава информация се представя само „при поискване“ от страна на тази институция. Впрочем Комисията може да се стреми да събира информацията от доставчиците на посреднически онлайн услуги.

115. Държавата членка обаче може да разполага с определена информация, събрана при изпълнение на задължението ѝ за прилагане на Регламент 2019/1150.

⁵⁴ Вж. член 14, параграф 1 от Регламент 2019/1150 във връзка със съображение 45 от него.

⁵⁵ Вж. съображение 45, първо и второ изречение от Регламент 2019/1150.

⁵⁶ Всъщност член 14, параграф 2 от Регламент 2019/1150 предвижда, че „Комисията насърчава държавите членки да обменят най-добри практики и информация с други държави членки въз основа на регистрите на незаконните действия, които са били предмет на разпореждания за [преустановяване] от национални съдилища, ако съответните публични органи са създали такива регистри“.

⁵⁷ Вж. в този смисъл *Franck, J.* –U. Individual Private Rights of Action under the Platform-to-Business Regulation. — *European Business Law Review*, 2023, vol. 34, No. 4, p. 528.

116. Всъщност, ако, за да изпълни задължението си по член 15 от Регламент 2019/1150, държавата членка избере и механизъм за прилагане на този регламент от публичния сектор, тя трябва да може да предостави на органа, на който е възложена тази задача, информацията, която ще му позволи да предотвратява или да санкционира нарушенията на предвидените от посочения регламент задължения в тежест на доставчиците на онлайн услуги или най-малкото да установява такива нарушения и евентуално да ги регистрира.

117. В продължение на тези разсъждения, доколкото всяка държава членка е длъжна да предвиди механизъм за адекватно и ефективно прилагане на Регламент 2019/1150 (от частния сектор или също и от публичната сфера), както и евентуално да изменя или приспособява съществуващия механизъм с оглед на промяната в положението на пазара, всяка държава членка би трябвало да може да събира от икономическите оператори, извършващи дейност на нейна територия, необходимата за тези цели информация.

118. Така например в двете посочени в точки 116 и 117 от настоящото заключение хипотези такава информация може да се отнася до условията, при които икономическите оператори извършват услугите си (релевантна за установяване и евентуално за преследване на нарушенията на Регламент 2019/1150 и за да се оцени обхватът на риска, свързан с тези нарушения), както и до размера на пазара и броя на действащите на него икономически оператори (по-специално, за да се определят ресурсите, необходими за привеждане в действие на механизма за прилагане на този регламент). Освен това системното събиране на такава информация би позволило да се проследят някои тенденции, както и, от една страна, да се реши как да се променят съществуващи механизми в националното право, за да се гарантира ефективността на Регламент 2019/1150, и от друга страна, да се подкрепи Комисията при изпълнението на нейните задачи за извършване на мониторинг и преглед.

4. Съображения

119. В случая информацията, която трябва да представят в ИСС доставчиците на онлайн услуги, се отнася главно за тяхното икономическо положение.

120. Във връзка с това по дело C-663/22 италианското правителство първоначално посочва, че съдържащата се в ИСС информация „безспорно [е] полезна във връзка със задачите за активно [и] превантивно проследяване на евентуални нарушения на конкуренцията, които не могат да бъдат изпълнявани без пълно и конкретно познаване на всички извършващи дейността образувания“. Същото правителство отбелязва, на следващо място, че тази информация служи за цялостното разкриване на стойността на италианския пазар, за определянето на тежестта на всеки оператор на този пазар и за разбирането на неговата икономическа динамика, както и за проверката на истинността и изчерпателността на предоставените данни⁵⁸.

121. В това отношение, на първо място, както беше посочено в точка 118 от настоящото заключение, държава членка може да има интерес от определянето на размера на пазара на онлайн услугите. Стойността на пазара и значимостта на операторите на този пазар обаче не са лесно използвани данни за получаване на релевантна информация за постигане на целта на Регламент 2019/1150, а именно осигуряване на справедлива, предвидима,

⁵⁸ От съображения за изчерпателност подобни доводи, изложени по други дела, обхванати от настоящото заключение, са повторени по отношение на задължението на доставчиците на онлайн услуги за вписване в регистър, което предполага предоставянето на важна информация относно тяхната организация.

устойчива и надеждна онлайн бизнес среда в рамките на вътрешния пазар. При всяко положение изглежда, че откриването на евентуални „нарушения на правилата на конкуренцията“, което италианското правителство посочва, не е част от целта на посочения регламент. Всъщност той не засяга правото на Съюза, приложимо в областта на конкуренцията⁵⁹.

122. На второ място, изискваната от доставчиците на онлайн услуги информация на основание на Регламент 2019/1150 е от значение по-скоро за ползвателите, по-специално, що се отнася до условията на предоставяната услуга. Тези доставчици обаче изобщо не са длъжни да уведомяват ползвателите за икономическото си положение, така че от гледна точка на този регламент не се поставя въпросът за истинността на тази информация.

123. На трето място, трябва да признаем, че трудно виждам връзката между икономическото положение на доставчик на онлайн услуги, от една страна, и от друга страна, условията за предоставяне на неговите услуги на бизнес ползвателите. Ако такава връзка съществува, тя може да бъде само непряка. Всъщност, от една страна, самото италианско правителство счита, че целта на Регламент 2019/1150 е да се познават договорните условия, определени от платформите, за бизнес ползвателите в рамките на Съюза и да се прецени дали те са справедливи. От друга страна, не е ясно как информация, която е от значение за адекватното и ефективно прилагане на този регламент, може да се изведе от информация за икономическото положение на доставчик на онлайн услуги.

124. Поради това, без да е необходимо произнасяне по принципа на пропорционалност, считам, че Регламент 2019/1150 не може да се тълкува в смисъл, че обосновава приемането на разглежданите по дело C-663/22 национални мерки. Тези национални мерки не са мерки за прилагане на този регламент. Всъщност, както се установява от отправените по това дело преюдициални въпроси, целта на споменатите мерки няма нищо общо с целта на посочения регламент, така че не може да се приеме, че те се вписват в пределите, в които държава членка може да приема мерки за прилагане на същия регламент.

125. Поради това предлагам на преюдициалните въпроси по дело C-663/22, преформулирани в точка 93 от настоящото заключение, да се отговори в смисъл, че Регламент 2019/1150 и по-специално членове 15 и 16 от него трябва да се тълкуват в смисъл, че не обосновават приемането на национална правна уредба, с която на доставчиците на онлайн услуги се налага задължение да представят периодично декларация, съдържаща информация за икономическото им положение, и с която се предвижда налагането на санкции при неизпълнение на това задължение. Доколкото подобна правна уредба не попада в приложното поле на посочения регламент, той допуска тази правна уредба.

5. Допълнителни бележки

126. Предложеният от мен отговор не означава, че Регламент 2019/1150 не допуска разглежданите национални мерки. Запитващата юрисдикция обаче следва да се съобрази с факта, че по силата на Закон № 178/2020 на AGCOM се възлага задачата да „следи за адекватното и ефективно прилагане [на този] регламент, по-специално чрез [...] събирането на съответна информация“, от една страна, и от друга страна, че както следва

⁵⁹ Вж. член 1, параграф 5 от Регламент 2019/1150.

от преамбюла на Решение № 161/2021, въз основа на това AGCOM разширява обхвата на задължението да му бъде представяна ИСС по отношение на доставчиците на онлайн услуги.

127. Ако предвид разясненията, които Съдът ще внесе с предстоящото си решение, запитващата юрисдикция обаче стигне до извода, че между целта на Регламент 2019/1150 и въпросните национални мерки съществува връзка, тя ще следва да провери дали те са подходящи и необходими.

128. Аз лично не мисля, че това е така. Като се имат предвид съображенията, изложени в точки 121—123 от настоящото заключение, може да възникнат съмнения дали информацията, която доставчиците на онлайн услуги трябва да предоставят във връзка с финансовото си положение, е подходяща за постигането на целта на този регламент. При всяко положение има друга информация, чието събиране е по-необременително за операторите на пазара и която би позволила постигането на тази цел.

В. По свободното предоставяне на услуги с оглед на член 56 ДФЕС и на Директиви 2000/31 и 2006/123

129. Няколко от преюдициалните въпроси се отнасят до това дали разглежданите в главните производства задължения противоречат на принципа на свободното предоставяне на услуги. В тези преюдициални въпроси се посочват член 56 ДФЕС⁶⁰ и Директиви 2000/31 и 2006/123⁶¹.

130. Задълженията, разглеждани в главните производства, са, от една страна, вписването в РКО, което предполага предоставянето на съответна информация за организацията на доставчика и заплащането на парична вноска, както и налагането на санкции при неизпълнение и от друга страна, представянето на ИСС, задължения, чието неизпълнение води до налагането на парични санкции.

131. От гледна точка на предвидените в правото на Съюза механизми за гарантиране на свободното движение на услуги тези задължения обаче следва да се анализират независимо едно от друго⁶². В случая анализът трябва да обхване задълженията за вписване в РКО, за предоставяне на информация относно структурата на доставчика на онлайн услуги, за предоставяне на информация за икономическото му положение под формата на ИСС и за заплащане на парична вноска.

132. Въпросът, който се поставя най-напред, е да се установи дали разглежданите национални мерки трябва да се преценяват с оглед на Директива 2000/31, на Директива 2006/123, или с оглед и на двете. За да се отговори на този въпрос, следва да се провери, първо, дали разглежданите национални мерки попадат в съответното приложно поле на тези директиви.

⁶⁰ Член 56 ДФЕС е посочен в четвъртия преюдициален въпрос по съединени дела C-662/22 и C-667/22, във втория преюдициален въпрос по съединени дела C-664/22 и C-666/22, както и в петия преюдициален въпрос по дело C-665/22.

⁶¹ Несъмнено е вярно, че в четвъртия преюдициален въпрос по съединени дела C-662/22 и C-667/22 се посочват единствено член 56 ДФЕС и член 16 от Директива 2006/123, без да се споменава Директива 2000/31. В някои от преюдициалните въпроси по тези дела обаче се посочва последната директива.

⁶² Този подход е в съответствие с възприетия от Съда подход в контекста на член 56 ДФЕС (вж. решение от 22 декември 2022 г., Airbnb Ireland и Airbnb Payments UK (C-83/21, EU:C:2022:1018, т. 41) и член 3 от Директива 2000/31 (вж. решение от 1 октомври 2020 г., А (Реклама и онлайн продажба на лекарствени продукти) (C-649/18, EU:C:2020:764, т. 46).

1. По Директива 2000/31

а) Предварителни бележки по преюдициалните въпроси във връзка със свободното предоставяне на услуги

133. Понятието „услуги на информационното общество“ е основно понятие в Директива 2000/31, въпреки че тя не го дефинира. Всъщност тази директива препраща към определението, дадено в Директива 2015/1535.

134. Във връзка с това съгласно предоставената от запитващата юрисдикция информация квалифицирането на предоставяните от жалбоподателите в главното производство услуги като „услуги на информационното общество“ е очевидно⁶³, или поне така изглежда, неоспорено по делата, отнасящи се до Директива 2000/31⁶⁴. Като се има предвид, че запитващата юрисдикция не представя подробна информация, позволяваща проверката на тази квалификация, и тя изглежда обоснована с оглед на представеното от тази юрисдикция общо описание на услугите⁶⁵, основавам се на схващането, че извършваните от жалбоподателите в главното производство услуги са обхванати от понятието „услуги на информационното общество“.

135. Друго основно понятие в Директива 2000/31 е понятието „координирана област“. То обхваща изискванията по отношение на достъпа до дейност за предоставяне на услуги на информационното общество и на извършването на тази дейност, които са от общ характер, както и специално предназначенията за доставчиците на услуги на информационното общество или за такива услуги⁶⁶.

136. Доставчикът на такива услуги следва да отговаря на изискванията, спадащи към координираната област, предписани от държавата членка на установяването му (държавата членка на произход)⁶⁷. Друга държава членка, в която този доставчик осъществява дейност (държавата членка по местоназначение), поначало не може да ограничава свободното движение на тези услуги „по причини, свързани с координираната област“⁶⁸. Следователно механизмът, създаден с член 3 от Директива 2000/31, въвежда принципа на държавата членка на произход и взаимното признаване между държавите членки на условията за достъп до дейността по предоставяне на услуги на информационното общество (и за нейното упражняване)⁶⁹.

137. По изключение държава членка по местоназначение може да дерогира член 3, параграф 2 от Директива 2000/31 чрез мерки, предприети „по отношение на дадена услуга на информационното общество“ и отговарящи на условията, предвидени в член 3, параграф 4, букви а) и б) от тази директива.

⁶³ Съгласно предоставената от запитващата юрисдикция информация такъв е случаят по дела C-665/22 и C-666/22.

⁶⁴ Съгласно предоставената от запитващата юрисдикция информация такъв е случаят по съединени дела C-662/22 и C-667/22 и по дело C-664/22.

⁶⁵ Що се отнася до доставчиците на посреднически онлайн услуги, вж. например решение от 27 април 2022 г., Airbnb Ireland (C-674/20, EU:C:2022:303, т. 31), а що се отнася до услугите, предоставяни от търговци, управляващи интернет търсачки, решение от 12 септември 2019 г., VG Media (C-299/17, EU:C:2019:716, т. 30).

⁶⁶ Вж. член 2, буква з) от Директива 2000/31.

⁶⁷ Вж. член 3, параграф 1 от Директива 2000/31.

⁶⁸ Вж. член 3, параграф 2 от Директива 2000/31.

⁶⁹ Вж. заключението ми по дело LEA (C-10/22, EU:C:2023:437, т. 49).

138. При тези условия следва да се приеме, че с въпросите си относно свободното предоставяне на услуги по съединени дела C-662/22 и C-667/22, съединени дела C-664/22 и C-666/22 и по дело C-665/22 запитващата юрисдикция иска да се установи дали член 3, параграфи 2 и 4 от Директива 2000/31 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национални мерки с общ и абстрактен характер, с които държава членка налага на установения в друга държава членка доставчик на услуга на информационното общество: а) задължение за вписване в регистър, б) задължение за предоставяне на съответна информация за неговата организация, в) задължение за предоставяне на съответна информация относно икономическото му положение и г) задължение за заплащане на парична вноска, както и прилагането на санкции в случай на неизпълнение на тези задължения. При утвърдителен отговор и като се има предвид уточнението, направено в точка 92 от настоящото заключение във връзка с Регламент 2019/1150, запитващата юрисдикция иска да се установи дали фактът, че тези национални мерки са приети с декларираната цел да се гарантира прилагането на Регламент 2019/1150, може да се отрази на резултата от прилагането на установения с член 3 от тази директива механизъм.

139. За да се отговори на тези въпроси, първоначално следва да се установи, на първо място, дали задълженията, разглеждани в главните производства, налагат изисквания, които са част от координираната област по смисъла на Директива 2000/31, на следващо място, дали налагането на тези задължения дерогира свободното движение на услуги на информационното общество, и на последно място, дали мерките, взети за налагане на посочените задължения, отговарят на условията по член 3, параграф 4, букви а) и б) от тази директива. След това трябва да се разгледа отражението на Регламент 2019/1150 върху резултата от анализа относно Директива 2000/31.

б) Изискванията, които спадат към координираната област

1) Излагане на проблема

140. Запитващата юрисдикция счита, че задълженията, разглеждани в главните производства, представляват изисквания, които спадат към координираната област по смисъла на Директива 2000/31.

141. Италианското правителство обаче твърди, че задълженията за вписване в РКО и за представяне на ИСС се свеждат до обикновено задължение за предоставяне на информация. Тези задължения не били пречка за доставчиците на онлайн услуги да извършват законосъобразно дейността си. Това правителство подчертава, че жалбоподателите в главните производства по дела C-662/22 и C-665/22 продължават да извършват дейността си, въпреки че не са вписани в РКО.

142. В това отношение е безспорно, че неизпълнението на разглежданите задължения е основание за налагане на значителни санкции. Освен това изглежда, че AGCOM може да разпорежи спирането на дейността на доставчик на онлайн услуги, а що се отнася до вписването в РКО, да го извърши служебно⁷⁰. Запитващата юрисдикция следва да провери точността на тези твърдения. Съдът обаче следва да даде на тази юрисдикция разясненията, които ще ѝ позволят да определи дали тези задължения спадат към координираната област.

⁷⁰ AGCOM е направил точно това по дело C-664/22. Вж. точка 42 от настоящото заключение.

2) Общи бележки по обхвата на координираната област

143. Понятието „координирана област“, определено в член 2, буква з) от Директива 2000/31, обхваща изискванията, на които трябва да отговаря доставчик на онлайн услуги и които се отнасят до „достъпа до дейност за предоставяне на услуги на информационното общество“ или до „извършване [на такава] дейност“ (наричани по-нататък съответно „изискванията за достъп“ и „изискванията за извършване“).

144. От гледна точка на предвидения в член 3 от Директива 2000/31 механизъм разграничението между изискванията за достъп и изискванията за извършване е без практически последици. Счита се обаче, че е уместно тази дихотомия да се разгледа, за да се дадат разяснения на запитващата юрисдикция относно обхвата на координираната област.

145. Във връзка с това, на първо място, не трябва да се забравя, че изискванията за достъп и за извършване са наложени практически без изключение от държавата членка на произход.

146. Всъщност съгласно логиката на създадения с член 3 от Директива 2000/31 механизъм изпълнението на изискванията, попадащи в обхвата на координираната област, въведени от държавата членка на произход, позволява на доставчика на услуги да извършва дейност както на пазара на тази държава членка, така и на пазара на всяка друга държава членка. Държавата членка на произход гарантира, че услугите на информационното общество, които се предоставят от доставчика на услуги, който е установен на нейна територия, съответстват на националните разпоредби на съответната държава членка, които са част от координираната област⁷¹. Този контрол, осъществяван при източника, трябва да гарантира ефективна защита на целите от обществен интерес, и то не само за ползвателите в държавата членка на произход, но и за всички ползватели в Съюза⁷².

147. В този смисъл на всяка държава членка е възложена особена отговорност, що се отнася до определянето на изискванията, които спадат към координираната област. Тези изисквания трябва да бъдат формулирани по такъв начин, че да се вземат предвид засегнатите интереси не само в държавата членка на произход, но и във всяка друга държава членка. В противен случай държавата членка на произход би могла да предизвика посочената в член 3, параграф 4 от Директива 2000/31 реакция в държава членка по местоназначение. Поради това обхватът на координираната област трябва да бъде достатъчен, за да гарантира при източника законосъобразността и ефективния контрол върху дейностите на информационното общество не само в интерес на държавата членка на произход, но и в интерес на всяка държава членка⁷³.

148. На второ място, в член 2, буква з), подточка i) от Директива 2000/31 се разяснява, че изискванията за достъп обхващат по-специално „[тези] за квалификации, разрешително или нотификация“, докато изискванията за извършване обхващат по-специално „[тези] за поведението на доставчика на услуги, качеството или съдържанието на услугата, включително по отношение на рекламата и договорите, или изисквания за отговорността на доставчика на услуги“. Така определената координирана област обаче „обхваща само

⁷¹ Вж. член 3, параграф 1 от Директива 2000/31.

⁷² Вж. съображение 22 от Директива 2000/31.

⁷³ Вж. в този смисъл и *Crabit*, E. La directive sur le commerce électronique: le projet “Méditerranée”. — *Revue du droit de l'Union européenne*, 2000, No. 4, p. 767.

изисквания във връзка с онлайн дейности⁷⁴, с изключение на изискванията, приложими към стоките като такива, към доставката на стоки и към услугите, които не са предоставени по електронен път⁷⁵.

149. От изложеното следва, че само „онлайн компонентът“ е релевантен от гледна точка на координираната област. Следователно не може да се пренебрегне фактът, че дейността, за която се налагат спадащите към тази област изисквания, няма териториален характер.

150. Онлайн услугите изобщо не се съчетават с понятието за териториалност: доставчик на услуги, установен в държава членка, може трайно и продължително да извършва дейност на територията на друга държава членка, без да се установява или дори без да отива в тази държава.

151. Както вече имах възможност да отбележа в друг контекст⁷⁶, както в много други области, интернет значително промени пейзажа на тези категории, установени в „реалния“ свят. Всъщност, макар Договорът да съчетава, от една страна, трайното упражняване на дейност в държава членка с постоянен обект в същата държава членка и от друга страна, временното упражняване на дейност при липсата на такъв обект, интернет обаче дава възможност за трайно упражняване на дейност в държава членка без постоянен обект в нея.

152. Да се следва логиката на свободата на установяване в такъв случай, би довело до абсурдния резултат доставчик, който не е установен в държавата членка по местоназначение на предоставяната услуга, все пак да се счита за установен в тази държава членка и да трябва да спазва нейното законодателство не само по отношение на дейността си като такава, но и по отношение на установяването и функционирането на предприятието си. Това е още по-абсурдно, като се има предвид, че дейностите в интернет често са насочени към няколко и дори към всички държави членки.

153. Чрез обединяване на релевантните разпоредби под наименованието „Вътрешен пазар“⁷⁷, в Директива 2000/31 не се изразява открито становище относно разграничението между свобода на установяване и свободно предоставяне на услуги. Като се имат предвид правилото за контрол при източника и съображенията, изложени в точки 149—152 от настоящото заключение, обаче не може да се приеме, че предвиденият в член 3 от Директива 2000/31 механизъм почива на логиката, че доставчик на услуга на информационното общество трябва да отговаря на условията за извършване на дейност на пазара, установени от всяка държава членка, в която той осъществява дейност. Напротив, доколкото целта на този механизъм е да се предотврати такова положение, координираната област трябва да обхваща и условията, от които зависи дали извършваната на даден пазар дейност е законосъобразна.

154. На трето място, обхватът на координираната област трябва да включва условията, които определят тази дейност по предоставяне на услуга на информационното общество като законосъобразна. Всъщност „нетериториалният“ характер на такава дейност често позволява по един или друг начин *de facto* тя да бъде ориентирана към клиентите от една държава членка, без да се сблъсква с ограниченията, произтичащи от понятието

⁷⁴ Вж. съображение 21, второ изречение от Директива 2000/31.

⁷⁵ Вж. член 2, буква з), подточка ii) от Директива 2000/31.

⁷⁶ Вж. заключението ми по дело LEA (C-10/22, EU:C:2023:437, т. 61, 63 и 64).

⁷⁷ Заглавие на член 3 от Директива 2000/31. Тази двусмисленост се проявява в правното основание на тази директива, което се отнася както до свободата на установяване, така и до свободното предоставяне на услуги, както и в съображения 1, 5 и 6 от нея.

„територия“. Фактът, че даден доставчик на услуги може да извършва дейността си на територията на държава членка, без да отговаря на едно от тези изисквания, не може да изключи това изискване от координираната област.

155. При тези условия, макар координираната област да обхваща както изискванията за достъп, така и изискванията за извършване на дейността и Директива 2000/31 да не предвижда правни последици, свързани с тази дихотомия, те все пак могат да бъдат разграничени. Всъщност, от една страна, целта на изискванията за извършване, „като изисквания за поведението на доставчика на услуги, качеството или съдържанието на услугата [или] изисквания за отговорността на доставчика на услуги“⁷⁸, е да се укаже начинът, по който дейността за предоставяне на услуга на информационното общество да се извършва законосъобразно по отношение на обществеността, потребителите и други икономически оператори. Следователно те представляват условия за извършването на тази дейност в нейния хоризонтален аспект. От друга страна, изискванията за достъп се отнасят до условията, които трябва да изпълни доставчикът на услуги, главно по отношение на дадена държава членка и нейните органи, за да може да започне и да извършва законосъобразно дейността за предоставяне на услуги на информационното общество, в държавата членка на произход и като цяло на пазара на всяка друга държава членка.

156. Именно в светлината на тези съображения следва да се определи дали задълженията, разглеждани в главните производства, спадат към координираната област.

3) Съображения

157. На първо място, що се отнася до задължението за вписване в РКО, чието неизпълнение е основание за налагане на значителни санкции и което държавата членка по местоназначение може да извърши служебно, то представлява задължение, спадащо към координираната област.

158. Всъщност, обратно на твърденията на италианското правителство, обстоятелството, че без да е изпълнил задължението за вписване в РКО, доставчик на услуги *de facto* може да започне и да продължи да извършва дейност по предоставяне на услуга на информационното общество, не означава, че това изискване не се отнася до достъпа до тази дейност по смисъла на член 2, буква з) от Директива 2000/31. Впрочем, що се отнася до вписването в регистър, по принцип не е достатъчно то да се извърши при започването на дейността: то трябва да се продължава в периода на извършване на тази дейност, за да бъде тя законосъобразна.

159. На второ място, що се отнася до задължението за предоставяне на информация за структурата и икономическото положение на предприятието, италианското правителство твърди, че тази информация е полезна и дори необходима, за да може AGCOM да изпълнява задачите си за регулиране, надзор, решаване на спорове и налагане на санкции. Във връзка с това, в съответствие с правилото за контрол на дейността за предоставяне на услуга на информационното общество при източника, тази задача се изпълнява от държавата членка на произход в интерес на всяка държава членка. Поради това задължението за предоставяне на информация, което позволява осъществяването на такъв контрол, трябва да спада към координираната област.

⁷⁸ Вж. член 2, буква з), подточка i), второ тире от Директива 2000/31.

160. На трето място, що се отнася до паричната вноска, според италианското правителство се счита, че тя обхваща общата сума на направените в Италия административни разходи във връзка с изпълнението на възложените на AGCOM функции по регулиране, надзор, уреждане на спорове и налагане на санкции. Размерът ѝ се определя в зависимост от получените в тази държава членка приходи.

161. Задължението за заплащане на такава вноска също представлява изискване, което спада към координираната област. Всъщност то е условие за законосъобразността на трайния достъп на доставчика на услуги до пазара на държавата членка. От друга страна, съгласно правилото за контрола при източника на дейността по предоставяне на услуга на информационното общество, тази вноска би трябвало да се изиска от органа, който в съответствие с това правило трябва да осъществява контрола върху доставчика на услуги в интерес на държавата членка по установяването му и на всяка друга държава членка.

162. Предвид предлаганото от мен тълкуване на Директива 2000/31 задълженията, разглеждани в главните производства, представляват изисквания, спадащи към координираната област по смисъла на посочената директива.

в) Ограничението на свободното движение на услуги

163. Поставя се и въпросът дали налагането на спорните задължения по главните производства на доставчик на услуга на информационното общество, установен в друга държава членка, представлява ограничение на свободното движение на такива услуги и съответно дерогира член 3, параграф 2 от Директива 2000/31. За да се отговори на този въпрос, следва да се определи при какво положение мярка, приета от държава членка на местоназначение, ограничава свободното движение на услугите на информационното общество. В случая следва да се установи също и дали съдебната практика относно член 56 ДФЕС може да се приложи в рамките на установения с тази директива механизъм.

1) Неприложимостта на течението в съдебната практика във връзка с член 56 ДФЕС

164. В становищата си страните се позовават на течение в съдебната практика относно член 56 ДФЕС, съгласно което национално законодателство, противопоставимо на всички оператори, действащи на националната територия, което няма за предмет да уреди условията относно предоставянето на услуги от съответните предприятия и чийто евентуален ограничителен ефект върху свободното предоставяне на услуги би бил твърде несигурен и непряк, за да може да се счита, че въведеното с него задължение е от естество да създаде пречки за тази свобода, не представлява ограничение по смисъла на тази разпоредба⁷⁹.

165. Считаю, че тази съдебна практика обаче не е приложима в рамките на механизма по член 3 от Директива 2000/31.

⁷⁹ Вж. неотдавнашно решение от 27 октомври 2022 г., Instituto do Cinema e do Audiovisual (C-411/21, EU:C:2022:836, т. 29), което се отнася до такса за финансиране на популяризирането и разпространението на кинематографски и аудио-визуални произведения. Що се отнася до задълженията, свързани с данъчната област, която е изключена от приложното поле на Директива 2000/31, вж. също и решения от 27 април 2022 г., Airbnb Ireland (C-674/20, EU:C:2022:303, т. 42), и от 22 декември 2022 г., Airbnb Ireland и Airbnb Payments UK (C-83/21, EU:C:2022:1018, т. 45).

166. Всъщност, от една страна, изискванията за извършване на дейността, спадащи към координираната област, не могат да попаднат в обхвата на посочената съдебна практика, доколкото те в пълния смисъл на думата имат „за предмет да уред[ят] условията относно предоставянето на услуги от съответните предприятия“.

167. От друга страна, и което е още по-важно, що се отнася до всяко изискване, спадащо към координираната област, включително изискванията за достъп, не би трябвало да се забравя, че с директива законодателят на Съюза може да уточнява условията за упражняване на основна свобода на вътрешния пазар и да създава още по-благоприятни условия за правилното функциониране на този пазар от предвидените в първичното право.

168. Такъв е случаят на въведения с член 3 от Директива 2000/31 механизъм, който се основава на идеята за контрол при източника и с него се утвърждава принципът на държавата членка на произход и взаимното признаване между държавите членки на условията за достъп и за извършване на дейността⁸⁰. Налагането на изисквания, надхвърлящи действащите в държавата членка на произход, противоречи на този принцип. Това тълкуване намира израз в практиката на Съда относно този механизъм.

2) Ограничение на свободното движение на услуги на информационното общество в светлината на съдебната практика

169. В решение eDate Advertising и др.⁸¹ Съдът изяснява, че свободното движение на услугите на информационното общество между държавите членки е гарантирано на основата на предвидения в член 3 от Директива 2000/31 механизъм, чрез прилагането спрямо тези услуги на законодателството на държавата членка, в която са установени техните доставчици. Поради това спрямо тези доставчици не може да се прилагат по-строги изисквания от предвидените от действащото материално право в съответните им държави членки на произход⁸².

170. По делото, по което е постановено решение Airbnb Ireland⁸³, запитващата юрисдикция се основава на схващането, че разглежданите национални мерки, с които се предвижда задължението за притежаване на професионална карта, ограничават свободното предоставяне на услугите на информационното общество. Това схващане е изрично потвърдено от Съда⁸⁴. Така той приема, че когато изискване за притежаване на професионална карта се прилага по-специално по отношение на доставчиците, установени в държави членки, различни от държавата членка на местоназначение, това изискване следователно затруднява предоставянето на услугите в последната държава членка⁸⁵. Счита, че с това становище Съдът иска да укаже, в духа на решение eDate Advertising и др.⁸⁶, че посоченото изискване прави предоставянето на услуги в държавата членка на местоназначение по-трудно, отколкото в държавата членка на произход в съответствие с приложимите в тази държава членка национални разпоредби, спадащи към координираната област.

⁸⁰ Вж. точка 136 от настоящото заключение.

⁸¹ Решение от 25 октомври 2011 г. (C-509/09 и C-161/10, EU:C:2011:685, т. 66). Вж. също и решение от 15 март 2012 г., G (C-292/10, EU:C:2012:142, т. 70).

⁸² Вж. в този смисъл решение от 25 октомври 2011 г., eDate Advertising и др. (C-509/09 и C-161/10, EU:C:2011:685, т. 66 и 67).

⁸³ Решение от 19 декември 2019 г. (C-390/18, EU:C:2019:1112, т. 71).

⁸⁴ Решение от 19 декември 2019 г., Airbnb Ireland (C-390/18, EU:C:2019:1112, т. 81).

⁸⁵ Решение от 19 декември 2019 г., Airbnb Ireland (C-390/18, EU:C:2019:1112, т. 82).

⁸⁶ Вж. в този смисъл решение от 25 октомври 2011 г. (C-509/09 и C-161/10, EU:C:2011:685, т. 66).

171. В решение А (Реклама и онлайн продажба на лекарствени продукти)⁸⁷, що се отнася до четири изисквания, въведени от държавата членка по местоназначение, Съдът приема по същество, че забрана, която може да ограничи възможността за доставчик на услуги на информационното общество да запознае със своята дейност потенциалните си клиенти в държавата членка на местоназначение или да ги привлича и да популяризира услугата за онлайн продажба на своите продукти, трябва да се счита за съдържаща ограничение на свободното предоставяне на услуги на информационното общество.

172. Въпреки че използваната от Съда формулировка се различава от възприетата в решенията eDate Advertising и др.⁸⁸ и Airbnb Ireland⁸⁹, в решение А (Реклама и онлайн продажба на лекарствени продукти)⁹⁰ Съдът се основава на същата логика като тази, на която почиват посочените решения. Всъщност не се спори, че засегнатият доставчик на услуги извършва дейността си в съответствие с приложимите в държавата членка на произход изисквания, спадащи към координираната област⁹¹. Ето защо изискване, с което се налагат по-ограничителни условия, що се отнася до поведението на доставчика на услуги, неизбежно нарушава член 3, параграф 2 от Директива 2000/31. Освен това Съдът не се позовава на практиката си по член 56 ДФЕС, за да установи дали разглежданите национални мерки водят до ограничаване на свободното предоставяне на услуги на информационното общество по смисъла на член 3, параграфи 2 и 4 от тази директива⁹².

173. Въз основа на тези три съдебни решения правя извод, че обвързването на дейността за предоставяне на услуга на информационното общество на територията на държава членка с изисквания, спадащи към координираната област, които надхвърлят действащите в държавата членка на произход, ограничават свободното движение на тази услуга и поради това може да произтича само от мярка, приета на основание член 3, параграф 4 от Директива 2000/31.

174. От друга страна, съображението, че посоченото в точка 164 от настоящото заключение течение в съдебната практика по член 56 ДФЕС не може да се приложи в рамките на механизма по член 3 от Директива 2000/31, изглежда, се потвърждава от съдебната практика относно тази разпоредба от първичното право, в рамките на която Съдът взема предвид факта, че дадено изискване вече е било предмет на проверка в държавата членка на произход.

3) Съдебна практика относно свободното предоставяне на услуги

175. Така, на първо място, в процедура за установяване на неизпълнение на задължения⁹³, Комисията изтъква, че задължение за вписване в регистър и тежките санкции, предвидени в случай на неизпълнение на това задължение, правят вписването в този регистър основно условие за упражняването на дейности на територията на предвидилата посоченото задължение държава членка. След като обръща внимание на факта, че посоченото задължение би било приложимо също и по отношение на доставчик на услуги, установен в

⁸⁷ Решение от 1 октомври 2020 г. (C-649/18, EU:C:2020:764, т. 61 и 62).

⁸⁸ Решение от 25 октомври 2011 г. (C-509/09 и C-161/10, EU:C:2011:685).

⁸⁹ Решение от 19 декември 2019 г. (C-390/18, EU:C:2019:1112, т. 71).

⁹⁰ Решение от 1 октомври 2020 г. (C-649/18, EU:C:2020:764).

⁹¹ Вж. точка 7 от преюдициалното запитване по това дело, според която „не се спори, че [засегнатото] дружество е законно оправомощено да продава лекарствени продукти на потребителите в Нидерландия, където то е законно установено“.

⁹² Вж. също в този смисъл и заключението ми по дело Google Ireland и др. (C-376/22, EU:C:2023:467, т. 55).

⁹³ Вж. решение от 9 март 2000 г., Комисия/Италия (C-358/98, EU:C:2000:114, т. 11).

друга държава членка, който в съответствие с нейното законодателство вече изпълнява формалности, равностойни на тези, които се изискват по силата на това задължение, Съдът заключава, че посоченото задължение не зачита член 56 ДФЕС⁹⁴.

176. След това в преюдициално производство във връзка с член 56 ДФЕС и с директива, в която главно се предвижда система за взаимно признаване на придобития в държавата на произход професионален опит, Съдът вече е постановил, че въведената от приемащата държава членка процедура за издаване на разрешение не трябва нито да забавя, нито да усложнява упражняването на правото на лице, установено в друга държава членка, да предоставя услугите си на територията на първата държава, след като разглеждането на условията за достъп до съответните дейности е осъществено и е било установено, че тези условия са изпълнени. След като посочените условия са изпълнени, евентуално изискване за вписване в регистъра на занаятите на приемащата държава членка може да бъде само автоматично, то не може да бъде нито предварително условие за предоставянето на услуги, нито да води до административни разходи за съответния доставчик на услуги, нито да поражда задължение за заплащане на членски внос на камарата на занаятите⁹⁵.

177. На последно място, Съдът приема, че правна уредба на държава членка, съгласно която на институцията, извършваща дейност на нейна територия, се налага задължение да предоставя декларации за „съмнителни“ сделки и „искани“ сведения пряко на орган на приемащата държава членка, представлява ограничение на свободното предоставяне на услуги, тъй като създава затруднения и допълнителни разходи за извършването на дейност при условията на свободно предоставяне на услуги и може да се прилага в допълнение към вече осъществените проверки в държавата членка, в която се намира съответната институция, възпирайки я да извършва тази дейност⁹⁶.

178. В заключение, като се има предвид съображението, изложено в точка 173 от настоящото заключение, налагането на разглежданите в главните производства задължения на доставчик на услуга на информационното общество, установен в друга държава членка, представлява ограничение на свободното движение на такива услуги и поради това може да съществува само на основание член 3, параграф 4 от Директива 2000/31.

г) Материалноправните изисквания, предвидени в член 3, параграф 4 от Директива 2000/31

179. Мерките за дерогиране на принципа на свободно движение на услугите на информационното общество трябва да отговарят както на материалноправните изисквания, така и на изискванията за форма, предвидени в Директива 2000/31. Тези изисквания са кумулативни⁹⁷.

⁹⁴ Вж. решение от 9 март 2000 г., Комисия/Италия (C-358/98, EU:C:2000:114, т. 13 и 14).

⁹⁵ Вж. решение от 11 декември 2003 г., Schnitzer (C-215/01, EU:C:2003:662, т. 36 и 37).

⁹⁶ Вж. решение от 25 април 2013 г., Jyske Bank Gibraltar (C-212/11, EU:C:2013:270, т. 59).

⁹⁷ Вж. в този смисъл решение от 19 декември 2019 г., Airbnb Ireland (C-390/18, EU:C:2019:1112, т. 83 и 99).

180. Доколкото изискванията за форма се отнасят до задължението за уведомяване, ще ги анализирам заедно със задължението за уведомяване, предвидено в Директива 2015/1535, в последната част от заключението, а тук ще се съсредоточа само върху материалноправните изисквания. Преди да ги разгледам обаче, бих искал да изложа една бележка относно естеството на мерките за дерогиране.

1) Естеството на мерките за дерогиране

181. В различен контекст вече дадох предимство на тълкуването, че общи и абстрактни разпоредби не може да се квалифицират като „мерки“ по смисъла на член 3, параграф 4, буква а) от Директива 2000/31. Поради това препращам към анализа, изложен в съответното заключение⁹⁸, в което по същество приемам, че посочените в тази разпоредба мерки трябва да бъдат достатъчно конкретно насочени. Съдът следва основните доводи на този анализ в решение *Google Ireland* и др.⁹⁹, съгласно което посочената разпоредба трябва да се тълкува в смисъл, че общи и абстрактни мерки, които се отнасят до общо определена категория услуги на информационното общество и се прилагат без разлика към всички доставчици на тази категория услуги, не попадат в обхвата на понятието „мерки, предприети срещу дадена услуга на информационното общество“ по смисъла на същата разпоредба.

182. В случая мерките, с които националният законодател налага разглежданите задължения в главните производства, се отнасят за всеки доставчик на онлайн услуги, без дори да са насочени към конкретен сектор или към държавата членка на произход на тези услуги. Следователно тези мерки не попадат в обхвата на член 3, параграф 4 от Директива 2000/31 и чрез посочените мерки националният законодател не може да дерогира принципа, закрепен в член 3, параграф 2 от тази директива.

183. При тези обстоятелства не е необходимо да се проверява дали разглежданите национални мерки отговарят на предвидените в член 3, параграф 4, буква а) от Директива 2000/31 материалноправни изисквания. Все пак ще продължа анализа си по съображения за изчерпателност и за да дам цялостен отговор на опасенията на запитващата юрисдикция, както и на доводите на страните.

184. Припомням, че в приложение на член 3, параграф 4, буква а) от Директива 2000/31 съответната ограничителна мярка трябва да бъде необходима за гарантиране на обществения ред, опазване на общественото здраве, обществената сигурност или защитата на потребителите, да бъде предприета срещу услуга на информационното общество, която действително е в ущърб на тези цели или представлява сериозен риск за накърняването им, и да е пропорционална на посочените цели. Ще разгледам тези условия в този ред.

⁹⁸ Вж. заключението ми по дела *Airbnb Ireland* (C-390/18, EU:C:2019:336, т. 134 и 135), *LEA* (C-10/22, EU:C:2023:437, т. 51), и *Google Ireland* и др. (C-376/22, EU:C:2023:467, т. 54).

⁹⁹ Решение от 9 ноември 2023 г. (C-376/22, EU:C:2023:835, т. 60).

2) Целта на разглежданите национални мерки

185. Според запитващата юрисдикция разглежданите национални мерки са приети с декларираната цел да се гарантира прилагането на Регламент 2019/1150. Италианското правителство споделя това становище и добавя, че произтичащите от тези мерки задължения са насочени към откриване и справяне с нарушенията на конкуренцията¹⁰⁰.

186. Припомням, че целта на Регламент 2019/1150 е да допринесе за правилното функциониране на вътрешния пазар чрез осигуряването на справедлива, предвидима, устойчива и надеждна онлайн бизнес среда в рамките на този пазар. Дори да се предположи, че разглежданите национални мерки имат за цел да гарантират постигането на тази цел, трудно установявам съображенията, въз основа на които може да се счита, че те преследват една от целите, посочени в член 3, параграф 4, буква а), подточка i) от Директива 2000/31.

187. Всъщност целите, свързани с обществения ред, с опазването на общественото здраве и с обществената сигурност, може лесно да се изключат. Би могло обаче да се постави въпросът дали тези национални мерки не преследват целта във връзка със защита на потребителите.

188. Защитата на потребителите обаче не обхваща защитата на предприятията и в Регламент 2019/1150 не са предвидени правила, уреждащи отношенията между доставчиците на онлайн услуги и бизнес ползвателите.

189. Несъмнено, за да се определи приложното му поле, в Регламент 2019/1150 се взема предвид местонахождението на потребителите, към които са насочени дейностите на бизнес ползвателите¹⁰¹. Освен това в съображение 3 от този регламент се признава наличието на връзка между „прозрачност и доверие в икономиката на онлайн платформите при отношенията между предприятията“ и повишаване на доверието на потребителите в икономиката на онлайн платформите.

190. Както обаче се посочва в това съображение, тази връзка е само косвена. Още по-важното е, че в Регламент 2019/1150 се потвърждава, че „[п]реките последици от развитието на икономиката на онлайн платформите върху потребителите обаче са предмет на други правни актове на Съюза, най-вече на достиженията на правото на Съюза в областта на защитата на потребителите“¹⁰².

191. При тези обстоятелства задълженията, разглеждани в главните производства, не изглежда да преследват която и да е от целите, посочени в член 3, параграф 4, буква а), подточка i) от Директива 2000/31.

¹⁰⁰ Вж. точка 120 от настоящото заключение.

¹⁰¹ Вж. член 1, параграф 2 и съображение 9 от Регламент 2019/1150.

¹⁰² Вж. съображение 3 от Регламент 2019/1150.

3) *Мярка, предприета срещу услуга, която действително е в ущърб на една от целите, посочени в член 3, параграф 4, буква а), подточка i) от Директива 2000/31, или представлява риск за накърняването на тези цели*

192. Нито запитващата юрисдикция, нито италианското правителство представят информация относно материалноправното изискване, предвидено в член 3, параграф 4, буква а), подточка ii) от Директива 2000/31.

193. Поради това Съдът не разполага с информация, която да му позволи да изясни надлежно нормативното съдържание на тази разпоредба. При всяко положение, при липсата на данни, указващи, че дадена услуга действително е в ущърб на една от целите, посочени в член 3, параграф 4, буква а), подточка i) от Директива 2000/31, или рискува да ги накърни, държава членка по местоназначение не може да дерогира принципа на свободно движение на услугите на информационното общество.

4) *Пропорционалност*

194. Както се установява от моя анализ, разглежданите национални мерки не отговарят на изискванията по член 3, параграф 4, буква а), подточки i) и ii) от Директива 2000/31. Поради това не е необходимо да се разглежда въпросът дали тези мерки са пропорционални. По съображения за изчерпателност обаче ще анализирам накратко условието за пропорционалност, предвидено в член 3, параграф 4, буква а), подточка iii) от тази директива.

195. Съгласно последната разпоредба мярката за дерогиране трябва да бъде пропорционална на една от целите, посочени в член 3, параграф 4, буква а), подточка i) от Директива 2000/31. От друга страна, както се изисква от същата разпоредба, такава мярка трябва да бъде също и „необходима“ за постигането на съответната цел.

196. В този смисъл Съдът разяснява, че що се отнася до тези две условия, следва да се има предвид съдебната практика относно членове 34 и 56 ДФЕС, за да се прецени съответствието с правото на Съюза на разглежданата национална правна уредба, доколкото посочените условия до голяма степен съвпадат с условията, на чието спазване е подчинена всяка пречка пред гарантираните в тези членове от Договора за функционирането на ЕС основни свободи¹⁰³.

197. Принципът на пропорционалност изисква мерките, приемани от държавите членки, да не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигане на законосъобразните цели, преследвани от съответната правна уредба, като се има предвид, че когато е налице избор между няколко подходящи мерки, следва да се прибегне до най-малко обременителната и причинените неудобства не трябва да бъдат несъразмерни спрямо набелязаните цели.

198. В това отношение от Регламент 2019/1150 се установява, че връзката между целта на този регламент и защитата на потребителите е само косвена и че „[п]реките последици от развитието на икономиката на онлайн платформите върху потребителите [...] са предмет на други правни актове на Съюза“¹⁰⁴. Следователно самият законодател на Съюза счита, че

¹⁰³ Вж. решение от 1 октомври 2020 г., А (Реклама и онлайн продажба на лекарствени продукти) (C-649/18, EU:C:2020:764, т. 64).

¹⁰⁴ Вж. точка 190 от настоящото заключение.

разпоредбите на посочения регламент не са подходящи за постигането на целта за защита на потребителите. Същото трябва да е валидно за мерките за прилагане на същия регламент.

д) Предварително заключение

199. В заключение на моя анализ относно Директива 2000/31, националните мерки, разглеждани в главните производства, не представляват мерки за дерогиране по смисъла на член 3, параграф 4, буква а) от Директива 2000/31¹⁰⁵ и при всяко положение не отговарят на предвидените в тази разпоредба материалноправни изисквания. Следователно тези национални мерки не могат да се прилагат по отношение на доставчиците на услуги на информационното общество, установени в държави членки, различни от тази, която ги е приела.

200. Все пак трябва да се провери също и дали този резултат не се поставя под въпрос от Директива 2006/123, или, ако се приеме, че разглежданите задължения са следствие от мерките за прилагане на Регламент 2019/1150, от този регламент.

2. По Директива 2006/123

201. В няколко от преюдициалните си въпроси запитващата юрисдикция посочва Директива 2006/123¹⁰⁶.

202. Както се установява от преюдициалните запитвания, всички посочени въпроси се отнасят до член 16 от тази директива. Съгласно посочената разпоредба държавите членки съблюдават правото на доставчиците да предоставят услуги в държава членка, различна от тази, в която са установени. Посочената директива определя и условията, при които държава членка може да дерогира свободното предоставяне на услуги. Тези условия се различават от предвидените в член 3, параграфи 2 и 4 от Директива 2000/31.

203. От анализа ми следва, че последната разпоредба не допуска разглежданите в главните производства задължения да бъдат налагани на доставчик на услуги, установен в друга държава членка. Тогава се поставя въпросът дали Директива 2006/123 може да се отрази на резултата от прилагането на въведения с член 3 от Директива 2000/31 механизъм.

204. В това отношение член 3, параграф 1 от Директива 2006/123 предвижда, че разпоредбите на актовете, регулиращи специфични аспекти на достъпа до или упражняването на дейност по предоставяне на услуги в специфичен сектор, имат предимство пред разпоредбите на тази директива при противоречие. Установеният в член 3 от Директива 2000/31 механизъм се отнася само до услугите на информационното общество и тяхното свободно движение в рамките на Съюза. При това положение последната разпоредба се отнася както до достъпа до дейност по предоставяне на услуги в

¹⁰⁵ Вж. точки 181 и 182 от настоящото заключение.

¹⁰⁶ Директива 2006/123 е посочена в четвъртия преюдициален въпрос по съединени дела C-662/22 и C-667/22, във втория преюдициален въпрос по съединени дела C-664/22 и C-666/22, както и в петия преюдициален въпрос по дело C-665/22.

специфичен сектор, така и до упражняването на такава дейност. Следователно тя представлява *lex specialis* по отношение на член 16 от Директива 2006/123 и има предимство пред него¹⁰⁷.

205. От съображения за изчерпателност, несъмнено бихме могли подобно на страните да се запитаме дали в случая съществува „противоречие“ по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2006/123. Все пак при всяко положение тази директива не би могла да постави под въпрос резултата от прилагането на установения в член 3 от Директива 2000/31 механизъм, нито да доведе до налагане на задълженията, произтичащи от разглежданите национални мерки, по отношение на доставчик, установен в друга държава членка.

206. Всъщност при наличието на „противоречие“ член 16 от Директива 2006/123 би трябвало да отстъпи пред член 3 от Директива 2000/31. При липсата на „противоречие“, ако се предположи, че тези две разпоредби могат да се прилагат едновременно, първата не би могла да скрие факта, че разглежданите национални разпоредби не отговарят на посочените във втората разпоредба материалноправни изисквания.

207. Следователно не е необходимо да се отговаря на преюдициалните въпроси, които се отнасят до Директива 2006/123.

3. По член 56 ДФЕС

208. Както изтъкнах в точка 129 от настоящото заключение, в преюдициалните въпроси относно свободното предоставяне на услуги се посочват както Директиви 2000/31 и 2006/123, така и член 56 ДФЕС.

209. Тълкуването на тези директиви обаче ще бъде достатъчно за разрешаването на споровете в главните производства от гледна точка на правото на Съюза. Всъщност всяка национална мярка в област, която е предмет на изчерпателна хармонизация в правото на Съюза, трябва да се преценява в светлината не на първичното право, а на тази мярка за хармонизация¹⁰⁸. Доколкото посочените директиви уточняват принципите, от които се ръководи функционирането на вътрешния пазар, установени от първичното право, не следва да разглеждаме последното. Следователно за решаването на спора в главните производства не е необходимо да се отговаря на въпросите относно член 56 ДФЕС.

4. По отражението на Регламент 2019/1150

210. Остава да се отговори и на въпроса дали в рамките на установения в член 3 от Директива 2000/31 механизъм следва да се предвиди различно третиране за мерките за прилагане на Регламент 2019/1150. Интересът от анализа на този въпрос е двустранен.

¹⁰⁷ Вж. в този смисъл решение от 19 декември 2019 г., Airbnb Ireland (C-390/18, EU:C:2019:1112, т. 40—42). Вж. и заключението ми по дело Star Taxi App (C-62/19, EU:C:2020:692, т. 90).

¹⁰⁸ Вж., що се отнася до Директива 2000/31, решение от 1 октомври 2020 г., А (Реклама и онлайн продажба на лекарствени продукти) (C-649/18, EU:C:2020:764, т. 34), а що се отнася до Директива 2006/123, решение от 16 юни 2015 г., Rina Services и др. (C-593/13, EU:C:2015:399, т. 23 и сл.).

211. Всъщност, от една страна, както вече посочих в първата част от настоящото заключение, националните мерки, разглеждани по дело C-663/22, а по аналогия и по дело C-665/22, не представляват мерки за прилагане на Регламент 2019/1150¹⁰⁹. Все пак, ако Съдът не възприеме моите съображения по дело C-665/22, което се отнася до доставчик, установен в държава членка, запитващата юрисдикция ще трябва да определи дали неприложимостта на тези мерки по отношение на такъв доставчик не се поставя под въпрос поради факта, че това са мерки за прилагане на този регламент.

212. От друга страна, отговорът на посочения въпрос може да се окаже полезен за запитващата юрисдикция по други дела, обхванати от настоящото заключение, доколкото те се отнасят до задължението за вписване в РКО и за заплащане на парична вноска.

213. В това отношение, от една страна, член 1, параграф 3 от Директива 2000/31 гласи, че тя допълва правото на Съюза, което е приложимо към услугите на информационното общество, без да се засяга степента на защита, и по-специално на общественото здраве и интересите на потребителите, както е установено от актовете на Съюза и националното законодателство за тяхното прилагане, „доколкото това не ограничава свободата за предоставяне на услуги на информационното общество“. От друга страна, от член 1, параграф 5 от Регламент 2019/1150 следва, че той не засяга правото на Съюза, приложимо по-специално в областта на електронната търговия.

214. Очевидно Директива 2000/31 е приложима в тази област. Следователно мярка за прилагане на Регламент 2019/1150 няма предимство пред установения в член 3 от тази директива механизъм. Поради това фактът, че национални мерки са приети с декларираната цел да се гарантира прилагането на този регламент, не може да засегне неприложимостта им, произтичаща от този механизъм.

Заключение

215. С оглед на гореизложеното на преюдициалните въпроси по съединени дела C-662/22 и C-667/22, съединени дела C-664/22 и C-666/22 и дело C-665/22, преформулирани в точка 138 от настоящото заключение, следва да се отговори, че член 3, параграфи 2 и 4 от Директива 2000/31 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национални мерки с общ и абстрактен характер, с които държава членка налага на установения в друга държава членка доставчик на услуга на информационното общество: а) задължение за вписване в регистър, б) задължение за предаване на съответна информация за неговата организация, в) задължение за предаване на съответна информация за икономическото му положение и г) задължение за заплащане на парична вноска, както и прилагането на санкции в случай на неизпълнение на тези задължения. Фактът, че тези национални мерки са приети с декларираната цел да се гарантира прилагането на Регламент 2019/1150, не може да засегне тяхната неприложимост по отношение на такъв доставчик.

¹⁰⁹ Вж. точка 125 от настоящото заключение.

Г. По предвидените в Директиви 2000/31 и 2015/1535 задължения за предварително уведомяване за националните мерки

1. Предварителни бележки относно релевантността на преюдициалните въпроси

216. Няколко преюдициални въпроса по настоящите дела относно доставчиците, установени в съответните си държави членки на произход, се отнасят до задълженията за предварително уведомяване, предвидени в Директиви 2000/31 и 2015/1535¹¹⁰.

217. Прагматично погледнато, анализът на тези въпроси би бил излишен, ако Съдът възприеме становището ми относно тълкуването на Директива 2000/31.

218. Всъщност разглежданите национални мерки, изглежда, налагат изисквания, спадащи към координираната област по смисъла на Директива 2000/31, и ограничават свободното движение на услугите на информационното общество. Следователно от гледна точка на тази директива те не могат да се прилагат по отношение на доставчиците, установени в държави членки, различни от държавата членка, приела тези мерки.

219. От друга страна, разглежданите в главните производства национални мерки не могат да попаднат в обхвата на член 3, параграф 4 от Директива 2000/31, тъй като тези мерки имат общ и абстрактен характер¹¹¹. При всяко положение това съображение не се отразява на констатацията, изложена в точка 217 от настоящото заключение. Държава членка не би могла да заобиколи предвидения в член 3 от тази директива механизъм и да наложи спадащи към координираната област изисквания с обща и абстрактна мярка.

220. Все пак от съображения за изчерпателност и в случай че Съдът не възприеме моя анализ относно Директива 2000/31, по-долу ще разгледам предвидените в тази директива и в Директива 2015/1535 задължения.

2. Излагане на проблема

221. Неизпълнението от страна на държава членка на предвидените в Директиви 2000/31 и 2015/1535 задължения за уведомяване води до непротивопоставимост на разглежданите мерки на частноправните субекти¹¹².

222. Несъмнено неспазването на предвиденото в Директива 2000/31 задължение за уведомяване води до непротивопоставимост на националната мярка по отношение на доставчиците, установени в други държави членки, различни от държавата членка на произход, докато неспазването на предвиденото в Директива 2015/1535 задължение за уведомяване води до непротивопоставимост на тази мярка по отношение на доставчиците в която и да е държава членка. Всички дела, по които запитващата юрисдикция поставя въпрос относно задължението за уведомяване, обаче (освен дело C-663/22) се отнасят за доставчици, установени в държави членки, различни от Италия.

¹¹⁰ Всъщност тези задължения са посочени във втория и петия преюдициален въпрос по съединени дела C-662/22 и C-667/22, в третия преюдициален въпрос по съединени дела C-664/22 и C-666/22, както и в третия и шестия преюдициален въпрос по дело C-665/22.

¹¹¹ Вж. точки 181 и 182 от настоящото заключение.

¹¹² Вж., що се отнася до Директиви 2000/31 и 2015/1535, съответно решения от 19 декември 2019 г., Airbnb Ireland (C-390/18, EU:C:2019:1112, т. 100), и от 3 декември 2020 г., Star Taxi App (C-62/19, EU:C:2020:980, т. 57).

223. Няма никакви данни, че за разглежданите в главните производства задължения е направено уведомяването, предвидено в Директива 2000/31, или това, предвидено в Директива 2015/1535.

224. Италианското правителство обаче изтъква по същество, на първо място, че разглежданите национални мерки не са технически норми, за които трябва да се направи уведомление по силата на Директива 2015/1535. Добавям, че в контекста на настоящите дела тези доводи поставят нов въпрос относно отграничаването на съответния обхват на предвидените в Директиви 2000/31 и 2015/1535 задължения за уведомяване.

225. На второ място, италианското правителство поддържа, че за разглежданите национални мерки няма задължение за уведомяване, тъй като те са мерки за прилагане на Регламент 2019/1150.

226. Поради това следва да се анализират тези два довода, които се отнасят съответно за обхвата на задължението за уведомяване, предвидено както от Директива 2000/31, така и от Директива 2015/1535, и за възможното отражение на Регламент 2019/1150 върху съществуването на това задължение.

3. Задължението за уведомяване от гледна точка на Директива 2000/31

227. По силата на член 3, параграф 4, буква б), второ тире от Директива 2000/31, преди да се предприемат посочените мерки и без да се засягат съдебните процедури, включително предварителните процесуални действия, извършвани в рамките на следствието, съответната държава членка трябва да е нотифицирала Комисията и държавата членка, на територията на която е установен доставчикът на визираната услуга, за намерението си да предприеме съответните ограничителни мерки.

228. Обхватът на предвиденото в член 3, параграф 4, буква б) от Директива 2000/31 задължение за уведомяване се определя, от една страна, от приложното поле на тази директива, както и от нейното централно понятие, а именно „координирана област“, и от друга страна, от естеството на мерките, с които държава членка може да дерогира принципа на свободното предоставяне на услуги на информационното общество.

229. Всъщност координираната област, по смисъла на Директива 2000/31, обхваща изискванията, които имат общ характер, и тези, които са специално създадени за доставчиците на услугите на информационното общество или за такива услуги (член 2, буква з). Държавата членка по местоназначение не може, при спазване на дерогациите, предвидени в член 3, параграф 4 от тази директива, да ограничава свободното движение на тези услуги по причини, спадащи към координираната област (член 3, параграф 2). Следователно предвиденото в член 3, параграф 4, буква б) от посочената директива задължение за уведомяване обхваща само мерки, спадащи към координираната област, които ограничават свободното движение на услуги на информационното общество.

230. Впрочем обхватът на задължението за уведомяване се определя от естеството на мерките, с които дадена държава членка може да дерогира принципа на свободно движение на услуги на информационното общество с произход от държава членка. Видно от настоящото заключение, общи и абстрактни разпоредби, които се отнасят до общо определена категория услуги на информационното общество и се прилагат без разлика към всички доставчици на тази категория услуги, не могат да бъдат квалифицирани като

„мерки“ по смисъла на член 3, параграф 4 от Директива 2000/31¹¹³. Поради това, както следва от решение Google Ireland и др.¹¹⁴, за такива национални мерки не се прилага задължението за уведомяване, предвидено в член 3, параграф 4, буква б), второ тире от тази директива. Разглежданите национални мерки имат такъв общ и абстрактен характер и изглежда, се прилагат без разлика към всички доставчици на определени категории услуги.

231. Поради това, от една страна, Италианската република не е била длъжна да направи уведомление за разглежданите национални мерки с общ и абстрактен характер по силата на член 3, параграф 4, буква б) от Директива 2000/31. От друга страна, още по-важно е, че тези мерки изобщо не могат да се прилагат по отношение на доставчиците на услуги на информационното общество, установени в държави членки, различни от тази, която ги е приела¹¹⁵. Дори да се предположи, че споменатите национални мерки представляват мерки за прилагане на Регламент 2019/1150, това обстоятелство не би могло да се отрази на тяхната неприложимост¹¹⁶.

232. Моят анализ би могъл да спре дотук. При все това с оглед на факта, че преюдициалните въпроси на запитващата юрисдикция се отнасят и до Директива 2015/1535, ще разгледам също и въпроса дали за разглежданите национални мерки е трябвало да бъде направено уведомяване по силата на тази директива. Уточнявам, че отговорът на този въпрос не се отразява на заключението относно непротивопоставимостта на тези национални мерки на доставчиците на услуги на информационното общество, установени в държави членки, различни от тази, която е приела мерките.

4. Задължението за уведомяване от гледна точка на Директива 2015/1535

233. Задължението за уведомяване е предвидено в член 5, параграф 1 от Директива 2015/1535, който по същество предвижда, че държавата членка трябва незабавно да предостави на Комисията всички проекти на технически регламенти.

234. Следователно понятието „технически регламент“ е централно за Директива 2015/1535 и определя обхвата на наложеното от тази директива задължение за уведомяване. Определението на това понятие е дадено в член 1, параграф 1, буква е) от посочената директива. Съгласно това определение, за да може национална правна уредба, която засяга услуга на информационното общество, да се квалифицира като „технически регламент“, тя трябва не само да бъде квалифицирана като „правило за услуги“ съгласно определението по член 1, параграф 1, буква д) от Директива 2015/1535, но и да е задължителна юридически или фактически, по-специално за предоставянето на съответната услуга или за използването ѝ в държава членка или в голяма част от нея¹¹⁷.

¹¹³ Вж. точки 181 и 182 от настоящото заключение.

¹¹⁴ Решение от 9 ноември 2023 г. (C-376/22, EU:C:2023:835, т. 37).

¹¹⁵ Вж. точка 219 от настоящото заключение.

¹¹⁶ Вж. точка 214 от настоящото заключение.

¹¹⁷ Вж. решение от 3 декември 2020 г., Star Taxi App (C-62/19, EU:C:2020:980, т. 61).

235. Съгласно член 1, параграф 1, буква д) от Директива 2015/1535 „правило за услуги“ означава изискване от общ характер, свързано с предприемането и упражняването на дейности за услуги на информационното общество, и „по-специално разпоредби относно доставчиците на услуги, услугите и получателите на услугите, като се изключат всякакви правила, които не са специално насочени към [такива] услуги“¹¹⁸.

236. В това отношение разглежданите в главните производства национални мерки са насочени изрично към посредническите онлайн услуги и онлайн търсачките. Такива услуги представляват услуги на информационното общество в пълния смисъл на думата¹¹⁹.

237. Несъмнено разглежданите национални мерки само разширяват обхвата на по-рано съществуващи задължения по отношение на тези две категории доставчици на услуги. Все пак не следва да си задаваме въпроса дали преди въведените с тези мерки изменения тези задължения са били наложени на доставчиците на услуги на информационното общество. Всъщност определението на понятието „правило за услуги“ не изисква дадена национална мярка да се отнася изключително за услугите на информационното общество. Достатъчно е съответната мярка да визира по ясен и целенасочен начин такава услуга, дори в някои отделни разпоредби¹²⁰. Както посочих в точка 236 от настоящото заключение, конкретният случай е такъв.

238. Следователно разглежданите национални мерки представляват „правила за услуги“ по смисъла на Директива 2015/1535. От друга страна, безспорно е, че те имат задължителен характер и поради това трябва да се считат за „технически регламенти“. При това положение за тях е трябвало да бъде направено уведомяване на основание на тази директива. При липсата на такова уведомяване частноправният субект може да се позове на непротивопоставимостта на тези правила спрямо него.

239. Накрая остава също да се определи дали разглежданите национални мерки все пак биха могли да се противопоставят на частноправен субект, ако представляват мерки за прилагане на Регламент 2019/1150.

240. Несъмнено в член 7, параграф 1, буква а) от Директива 2015/1535 се предвижда, че задължението за уведомяване не се прилага за „законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите членки или доброволните споразумения, посредством които държавите членки [...] се съобразяват със задължителните актове на Съюза, които водят до приемане [...] на правила за услуги“.

¹¹⁸ В член 1, параграф 1, буква д), втора алинея от Директива 2015/1535 са дадени две допълнителни разяснения в това отношение. Така, от една страна, едно правило се счита за специално насочено към услугите на информационното общество, когато, вземайки предвид причините за него и оперативната му част, конкретната цел и предмет на всички или някои от отделните му разпоредби е да регулира такива услуги по ясен и целенасочен начин. От друга страна, едно правило не се счита за специално насочено към услугите на информационното общество, ако дава отражение върху тези услуги само по имплицитен начин или инцидентно.

¹¹⁹ Вж. точка 134 от настоящото заключение.

¹²⁰ В това отношение Съдът приема в решение от 20 декември 2017 г., Falbert и др. (C-255/16, EU:C:2017:983, т. 35 и 36), постановено при действието на директивата, предлагаща Директива 2015/1535, а именно Директива 98/34, че национална норма, която има за цел и предмет да разшири обхвата на съществуващо правило по отношение на услуги на информационното общество, трябва да се квалифицира като „правило за услуги“ по смисъла на тази директива.

241. Предвиденото в член 7, параграф 1, буква а) от Директива 2015/1535 изключение обхваща националните разпоредби, за които може да се счита, че са приети за целите на привеждане в съответствие със задължителен акт от правото на Съюза¹²¹. Когато обаче акт от правото на Съюза оставя на държавите членки значителна свобода на действие, националните мерки за прилагане не може да се квалифицират като национални разпоредби за привеждане в съответствие с такъв задължителен акт¹²².

242. Единствената разпоредба от Регламент 2019/1150, съдържаща по-точни указания относно свободата на действие на държавите членки, е член 15. Съгласно тази разпоредба всяка държава членка трябва да гарантира адекватното и ефективно прилагане на този регламент и да установява правилата, с които се определят (ефективните, пропорционални и възпиращи) мерки, приложими при нарушаване на този регламент, и да гарантира тяхното прилагане. В нито една разпоредба от посочения регламент обаче не се съдържа указание за свободата на действие, с която разполагат държавите членки при събирането на релевантна информация за прилагането на същия регламент.

243. Поради това следва да се приеме, че разглежданите национални мерки не попадат в обхвата на изключението по член 7, параграф 1, буква а) от Директива 2015/1535. Следователно за тях е трябвало да бъде направено уведомяване съгласно тази директива. При липсата на такова уведомяване частноправният субект може да се позове на непротивопоставимостта на тези правила спрямо него.

VI. Заключение

244. С оглед на всички гореизложени съображения предлагам на Съда да отговори на поставените от Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Регионален административен съд Лацио, Италия) преюдициални въпроси по следния начин:

„1) По дело C-663/22:

Регламент (ЕС) 2019/1150 на Европейския парламент и на Съвета от 20 юни 2019 година за насърчаване на справедливост и прозрачност за бизнес ползвателите на посреднически онлайн услуги и по-специално членове 15 и 16 от него

трябва да се тълкуват в смисъл, че

не обосновават приемането на национална правна уредба, с която на доставчиците на посреднически онлайн услуги и на онлайн търсачки се налага задължение за периодично представяне на декларация, съдържаща информация относно икономическото им положение, и с която се предвижда налагането на санкции при неизпълнение на това задължение.

Доколкото такава правна уредба не попада в приложното поле на този регламент, той допуска тази правна уредба.

2) По съединени дела C-662/22 и C-667/22 и по съединени дела C-664/22 и C-666/22, и по дело C-665/22:

¹²¹ В този смисъл, що се отнася до член 10, параграф 1, първо тире от Директива 98/34, в която се предвижда подобно изключение, вж. решение от 8 септември 2005 г., Комисия/Португалия (C-500/03, EU:C:2005:515, т. 33).

¹²² Вж. в този смисъл решение от 26 септември 2000 г., Unilever (C-443/98, EU:C:2000:496, т. 29).

Член 3, параграфи 2 и 4 от Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар (Директива за електронната търговия)

трябва да се тълкува в смисъл, че

не допуска национални мерки с общ и абстрактен характер, с които държава членка налага на установения в друга държава членка доставчик на услуга на информационното общество: а) задължение за вписване в регистър, б) задължение за предоставяне на съответна информация за неговата организация, в) задължение за предоставяне на съответна информация относно икономическото му положение и г) задължение за заплащане на парична вноска, и предвижда прилагането на санкции в случай на неизпълнение на тези задължения.

Фактът, че тези национални мерки са приети с декларираната цел да се гарантира прилагането на Регламент 2019/1150, не може да засегне тяхната неприложимост по отношение на такъв доставчик на услуги“.